JURNALUL® S.F.

Premiul Convenției Europene de SF
euROcon '94

Anul IV Nr. 117
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ŞI FANTASY
16 pagini - 250 lei

○ Proză ○ Traduceri ○ Ştiri ○ BD ○ Cronică de carte, film şi muzică ○ Interviuri ○ Integrame ○ Programul filmelor SF, Horror şi Fantasy al televiziunii prin cablu ○

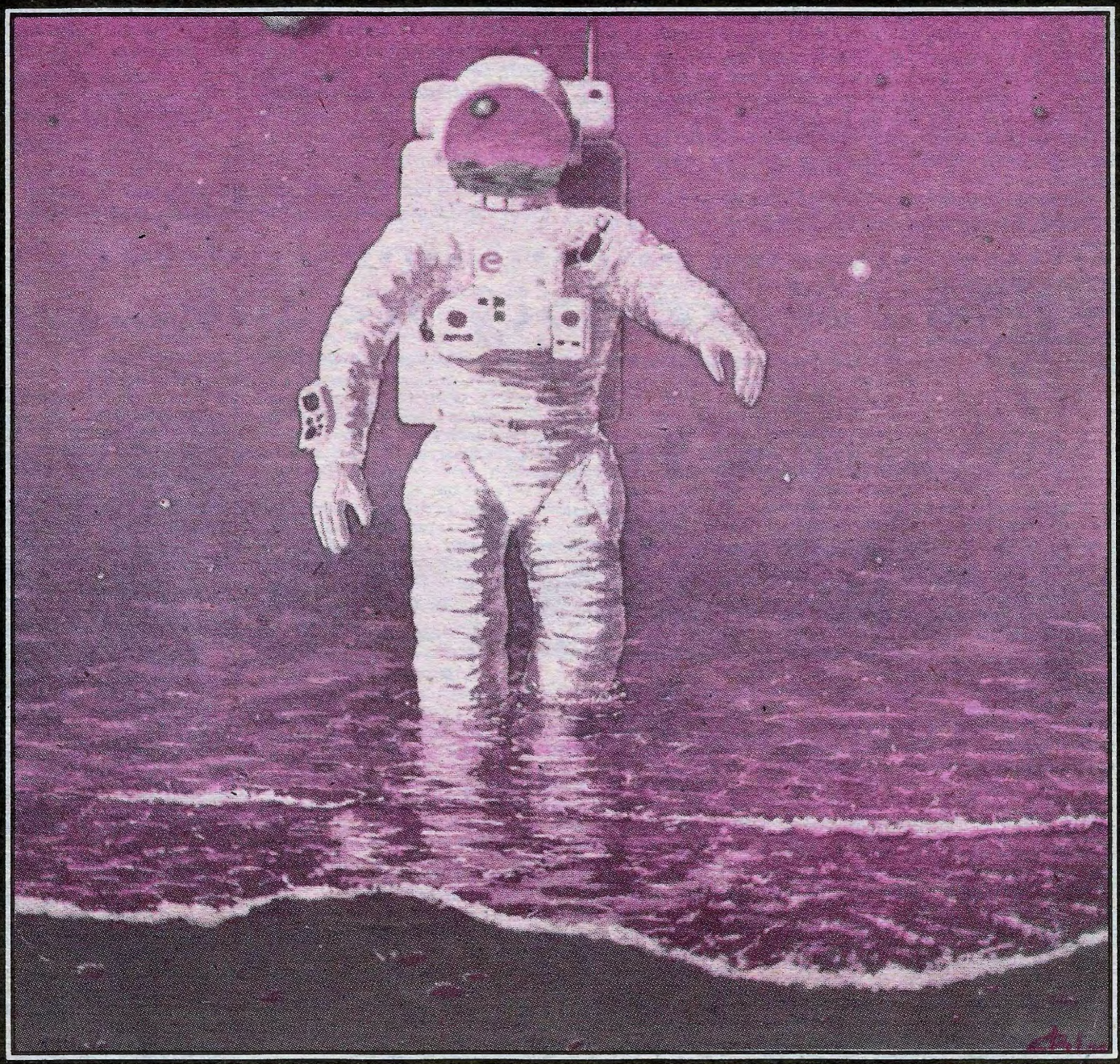

Mugurel Cornilă

editie la o piesă gata scrisă

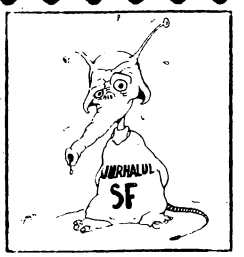

Se pare că fenomenul SF a devenit o obsesie pentru multă lume sus-pusă şi, ca o replică la scara 1/1000, există chiar un fenomen Buzău. Prin '85, cînd erupţia nestăpînită a genului deja începuse a da bătaie de cap răposaţilor tovarăşi (acum reînviaţi odată cu Dumineca Orbului)- Buzăul începuse a da şi el semne de „boală".

Cenaclul POZITRONIC, un prefăcut viclean, îşi serba tăcut, strecurat într-o Bilioteca (fie ea şi judeţeană), data naşterii.

Eram atît de bucuroşi, încît nimeni n-a băgat de seamă că cei cîţiva membri fondatori (vreo zece la un loc- dacă adăugăm şi cei patru pereţi) se înmulţiseră ca prin minune la numai o oră după aceea: porii deschişi, ochii tuberculiformi, părul traversat de fel de fel de fulgere globulare, limba topită în gîtlej, totul prevestea invazia temutului "duşman al poporului": **creionul şi hîrtia teribilei noi generaţii.**

Cu toate că ne-am impus de la început că "mărirea este o experienţă trecătoare, lipsită de consistenţă. Mărirea depinde în mare parte de imaginaţia creatoare de mituri a omului." Iar noi eram dispuşi a crea mituri fără a fi sarcastici, fără ca mintea să ne-o ia razna pe miriştea creaţiei.

De unde atunci ne situam la confluenţa orgolioaselor generaţii, se pare că am ajuns la o altă intersecţie: lupta noastră cu propriile temeri şi avalanşa zăpezilor dinspre munţii occidentali.

Din 1990, POZITRONIC, a luat în spate şi un alt nume: GENEZE. F.N.T.S.F.-ul ne-a zis: măi băieţi, hai pe la noi că este multe lucruri bune de făcut. Ne-am dus şi ne-am făcut Fondatori (cu fi mare).

Jurnalul SF a fost şi este, sperăm noi, prietenul nostru cel mai bun.
Dovada: acest al doilea număr special POZITRONIC.

Este limpede că, provenind din aceeaşi familie, noi şi bănuţii ne-am spînzurat şi de data asta de aceeaşi creangă (vezi în DEX: streang). Săpunul l-au dat ei, clăbucii-noi. Deşi timpul ne-a făcut adesea f(r)iguri, de alunecat am alunecat pe frînghie.

Ce ne mai rămîne de făcut? Poate să căutăm celelalte sensuri ale lumii, secretele ei atît de bine ascunse încît ne sar în faţă şi dansează nebune, dezlănţuite, arătîndu-şi splendoarea misterioasă doar, doar le vom observa pentru o clipă. Un univers întreg de civilizaţii, un colţ de pînză care, prinzînd viaţă, ne poate ademeni către noi dimensiuni.

O parte din noi va sprijini cu umerii, chiar zdreliţi şi dislocaţi, lumea. Nu toţi. Căci o altă parte se va pierde pe traseu. Va căpăta „rutină", va pierde scopul, avionul spre ideal. Oricum, nu este mai mare plăcere pentru noi decît să vă aşteptăm pe toţi, din cînd în cînd, la Buzău, la Casa Tineretului, în ultima sîmbătă din fiecare lună (pe barba noastră sau a voastră- în funcţie de...) sau la toamnă (MONTEORU '95).

Trăiască buzoienizarea SF-ului!!

Cenaclul Pozitronic Buzău

PS Pentru reclamă, sponsorizări, reclamaţii şi pacturi de (ne-re)agresiune sunaţi la 038/421758 sau 038/420115

NECESAR CA AERUL

L-am întîlnit pe Harry T. Francis în primăvara lui 1990. Eram în Crîngaşi la ...dă la pîine, în piaţă, ...acă ştiţi. Mai aveam ...reo două persoane pînă să iau pîinea, cînd, deodată, vînzătoarea a început să zbiere ca ieşită din minţi la clientul din faţa ei. Spunea, citez: " Ce te uiţi aşa la mine, mă nenorocitule, mă sfidezi, ha? Să ne ia dracu' pe toţi" Mi-am spus: "Ăsta trebuie să fie Harry T. Francis. Numai el poate înnebuni o persoană cu o simplă privire."

Nu m-am înşelat. Era chiar el, Harry T. Francis, marele scriitor, în faţa mea, la coadă la pîine. Vă daţi seama că n-am mai stat pe gînduri. Am ieşit din rînd şi am înfipt o mînă în el. Ochii îmi ieşiseră din orbite şi-i priveam chipul palid, comun, nevenindu-mi să cred că cel mai important om de pe planetă se găsea în raza lor de acţiune. S-a smucit din strînsoare şi a zbughit-o î luat după el. Şi uite-aşa s-a născut una dintre marile prietenii ale umanităţii.(...)

A fost singura dată, prima şi ultima, cînd l-am întîlnit. I-am citit cărţile şi i-am păstrat amintirea alături de celelalte momente plăcute ale existenţei mele.

După părerea mea, publicarea lui Harry T. Francis în România este un act de curaj din partea oricărei edituri. Spun asta pentru că Harry T. Francis, prietenul meu, este un scriitor pretenţios, un scriitor foarte greu de înţeles, un scriitor care ascunde în spatele fiecărui verb un sens secundar, care te conduce în universuri inimaginabile. Deci, în concluzie, publicarea lui Harry T. Francis în România nu este numai oportună, ci şi necesară.

Îl-aş ruga pe realizatorii Jurnalului SF să mă ţină la curent cu proiectele editurii cu pricina deoarece am sentimentul că aceasta este numai una dintre surprizele pe care oamenii de litere le pregătesc publicului român.

Într-o concluzie finală, declar solemn că aştept cu sufletul la gură publicarea lui Harry T. Francis în limba română şi mă declar un fan iremediabil al acestui uriaş scriitor.

Robert David Zelazny - Bucureşti

Se bîg nadoii...

„Mărturisesc că la început am vrut să mă pronunţ împotriva oportunităţii apariţiei traducerii în româneşte a acestui roman. Mi-aş fi argumentat părerea cu o serie de considerente de ordin moral însă probabil că adevăratul motiv ar fi fost simţul opoziţiei care la mine e cam dezvoltat. Deoarece presupun că majoritatea celor care v-au scris argumentează pro.

Deşi nu sînt un amator al genului horror, consider totuşi ca necesară apariţia romanului în limba română. Nu e de aşteptat o reacţie de respingere din partea cititorilor deoarece cartea va fi cumpărată în cea mai mare parte doar de cei interesaţi şi care ştiu la ce se pot aştepta.

Din rezumatul prezentat în revistă, precum şi din datele anexe (critici, note) mi-am făcut o părere generală asupra valorii romanului şi cred că e superioară mediei valorilor romanelor de gen apărute pe piaţă pînă acum.

Dacă mă înşel, rămîne totuşi o experienţă şi-o lectură utilă pentru împătimiţii acestui fel de literatură."

S. D. - Arad

1) Necesitatea: cartea e necesară iubitorilor de horror, putîndu-le oferi o lucrare fundamentală a genului. De asemenea este necesară familiarizarea cititorilor români cu acest autor aproape necunoscut la noi şi foarte cunoscut în străinătate.

2) Oportunitatea: aici problema e puţin mai diferită. După explozia editorială apărută la noi în ţară după 1989, cărţile SF, horror sau fantasy au fost repede catalogate ca făcînd parte din categoria *"Sandra Brown and Co."* Bineînţeles că la aceasta au contribuit şi o serie de edituri fantomă care, domice fiind de un cîştig imediat tipăreau (şi din păcate mai tipăresc) cărţi de o slabă calitate şi se grăbesc să le aplice aticheta de SF sau horror.

O carte atît de controversată "afară" va genera, fără îndoială, aceleaşi controverse şi la noi.

Adversarii SF-ului şi cărţilor horror vor avea motive să "ne arate cu degetul" spunînd: "priviţi ce prezintă aceste cărţi: violenţă şi pornografie". Criticii literari vor fi unanimi: " o variantă modernă lipsită de orice calitate literară sau educativă". Totuşi eu cred că editura respectivă (apropo, despre ce editură e vorba?) dacă va obţine copyrightul va publica romanul indiferent de părerea mea sau a altora. Dacă se va isca un scandal, acesta va fi, în primul rînd, în folosul editurii respective. În al doilea rînd, poate unii oameni îşi vor învinge prejudecăţile legate de literatura horror şi o vor citi (cartea).

PS: E pă bune chestia cu "Asimov's Science Fiction?"

D. I. - Arad

Dacă va fi editată în România, şi eu sper că da, cartea va fi un duş rece, ce-ar putea să ne mai trezească din letargia post-ştiţi-voi-ce, sau mai bine din letargia pur şi simplu. Titlul "Îndrăgostit de un cadavru" afişat pe tarabe va fi suficient pentru a determina vajnicele purtătoare de TAMPAX® fane Sandra Brown Et. co. să exclame vai! scandalizate: "Uuu, ce porcărie!" Cred, de fapt e evident, că romanul este scris pentru un cerc exclusivist de cititori, de aceea e o idee bună să se specifice pe copertă "Interzis sub 150 ani", astfel îl vor cumpăra toţi puştii, iar în următoarele luni va izbucni în România un val de necrofilie generală şi vom face astfel un pas important spre Europa.

Is that a cool image, or what?

Dacă mă gîndesc bine, publicarea romanului n-ar fi altceva decît aplicarea *ad virgulam* a încă neperimatului îndemn socratic "Cunoaşte-te pe tine însuţi" pentru ca mai apoi să poată funcţiona optim "Divide et impera" machiavelică, dacă îmi aduc eu bine aminte. *(în realitate citatul aparţine lui Caesar n. r.)*

Îmi închei aici misiva sperînd că n-am făcut scandalos de multe greşeli de limbă.

V. R. - Arad

Astfel de reacţii am primit în urma numărului de 1 aprilie dedicat lui Harry T. Francis, un scriitor care n-a existat şi nu există. Şi dacă ne aşteptam să aburim ceva fani (mişto chestia de manipulare prin mass-media, nu?), la un mare clasic, încă în viaţă, al SF românesc nu ne aşteptam.

Pentru la anul pregătiţi-vă pentru ceva şi mai dur, precum vremurile.

JURNALUL ®

Editat de : INTACT SF

PREMIILE CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993 - PLOIEȘTI
CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIȘOARA
GEOVALY SRL - BUCUREȘTI (activitate promoțională)
CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ
(REDACTOR ȘEF)

Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ionuț BĂNUȚĂ,
Remus CERNEA,
Mihail GRĂMESCU,
Florin Iulian HRIB,
Isabela ION,
Cristian IONESCU,
Liviu RADU,
Don SIMON,
Cătălin TENIȚĂ,
Florin Mircea TUDOR.
(REDACTORI)

ADRESA REDACȚIEI :
Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1, București
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată *Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ*
Culegere: *Ruxandra ROGOJINARU*
Corectură: *Remus CERNEA*
Montaj offset: *Georgiana DUCMAN, Mariana SEBE, Silvana GREERE*

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziția 2128. Abonamentele se pot face la orice oficiu ROMPRESFILATELIA. Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESS SA P.O. BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 București - România Piața Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor JURNALUL

Director administrativ: Titus GUVIR
Redactor șef: Marius TUCĂ

Tiparul executat la INTACT

AUREL GANEA

SF-ul și Șocul viitorului

Există - clamează criticii cei taciturni din Valahia (și nu numai) - o incongruență netă între literatura și arta „mainstream" (cea „serioasă", grăiesc aceștia) și SF. Și, pe zeci de hectare de hîrtie tipărită, acești domni rîcîie cu sîrg, vădind diferențe capitale, inconciliabile, între cele două tipuri de artă. Numai că truda lor este vînare de vînat de vînt. Calul de bătaie este tehnicismul - principala acuză adusă SF-ului. Sau mai exact literaturii SF. Numai că domnii pomeniți mai sus văd în „tehnicismul" - SF-ului un scop și un mijloc. E ca și cum ai acuza teatrul că uzează de lumină, de spoturi luminoase, spre a reliefa personalitatea și scenica actorilor.

Numai că, de vreo sută de ani, nimeni nu l-a acuzat pe Jules Verne de tehnicism. Și, slavă domnului, sînt în romanele lui atîtea mașinării.

Literatura „mainstream", dacă nu este numai o calchiere zdravănă a realului și a imediatului, poate fi definită în trei cuvinte: „impresii despre trecut". Și chiar ficțiunea cea mai debordantă pornește de la trecut. De la experiență. Pe cînd SF-ul este vizionar. Amintiri despre viitor.

SF-ul propune omului acestui prezent variante de viitor. Pe care îl apropie, îl modelează, îl face palpabil.

Există un șoc al viitorului, al perceperii iminenței acestuia, determinantă a instinctului de conservare al ființei umane. Și această zguduitură existențială în fața noului (nu numai tehnologic) se transformă, prin SF, în vibrații benefice. Pentru mine SF-ul este o muzică bună. Cu vocații terapeutice. Omul modern suferă de trecut. Și de prezent. Și trebuie vindecat. Iar SF-ul poate fi un panaceu.

Cîți din cei care mă urmăresc acum au realizat că romanul lui Orwell, „1984", i-a vindecat de trecut. I-a luminat?

Veți spune că SF-ul propune și variante catastrofice ale viitorului. Care se imprimă în subconștient și ne marchează trăirea, alertînd neștiut instinctul de conservare. Creînd deci un soi de tensiune psihică permanentă, care ne corodează trăirea. De acord. Numai că răul rostit, relevat, își pierde din pregnanța șocantă. Și ființa umană îl asimilează, îl neutralizează. Nu uitați că, de două mii de ani, creștinismul ne propune o variantă catastrofică a sfîrșitului lumii. Apocalipsa lui Ioan poate fi, de ce nu? și o minunată nuvelă SF. Iar ipoteza apocaliptică ne iradiază permanent conștiința, ascunsă în umbra anesteziantă a instinctului de conservare.

Literatura SF, cel puțin, uzează de proză fiindcă discursul prozastic are veleități calmante, prin explicitare. Iar poezie SF de calitate nu există. Poezia înseamnă radiografia unei stări, adică a prezentului sau trecutului.

Modelînd, netezind asperitățile existențiale ale variantelor de viitor, posibil sau probabil, SF-ul rămîne deci o terapie plăcută, fără reacții maligne colaterale, un elixir, un anestezic blînd al suferinței de trecut și al perceperii prezentului, în ultimă instanță, un refugiu paradisiac.

Cenaclul Pozitronic Buzău

LIVIU RADU

Un început care înseamnă SFÎRȘITUL

Vitrina cu iluzii
Isaac Asimov - Fundația renăscută

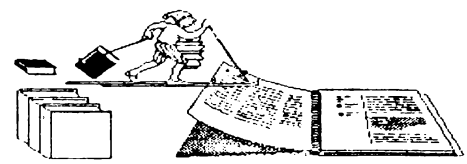

Consecventă făgăduielilor făcute, editura Nemira a reușit să ne dăruiască seria completă a Fundației. Un lucru demn de toată aprecierea. Nu ca alte edituri, care lansează primul volum dintr-o serie, apoi ne lasă cu ochii în soare... În curînd vom avea și ciclul *Dune*, iar din Stephen King alte cărți... E bine.

Fundația Renăscută demonstrează că un scriitor, chiar de mare talent, nu poate scrie o carte cînd n-are nimic de spus. Bietul Asimov s-a plîns îndelung de faptul că editorii, lacomi de bani, l-au obligat să continue o carte încheiată de mult. Romanul, deși antrenant, nu aduce nimic nou, în afară de prostii. Dacă în *Preludiul Fundației*, Asimov reușea performanța de a-l pune pe Hari Seldon să emită teoria matematică a psihoistoriei fără să știe ce-i istoria, (cum de-a făcut Asimov o asemenea gafă?), în *Fundația Renăscută* îl face... prim-ministrul împăratului Cleon!

Asemenea informații, esențiale pentru întreg ciclul romanesc, nu numai că nu apar în primele două volume, dar sînt în contradicție cu conținutul acestora. Invenții de moment ale unui scriitor care uitase ce publicase cu zeci de ani în urmă, exasperat de presiunile editorilor. Ceea ce e amuzant, dacă romanul ar fi fost independent, ar fi fost destul de reușit. Așa, e doar o cărămidă care nu se potrivește în zid.

Din *ciclul Fundației*, care conține șapte romane (volumul care urmează, *Prietenii Fundației*, nu face parte din serie, deci îl tratăm ca pe o entitate separată, care s-ar putea să fie foarte bună), primele două în ordinea apariției (3 și 4 în ordinea desfășurării evenimentelor) sînt cele mai bune: *Fundația* și *Fundația și Imperiul*. Acestea sînt cărțile scrise de Asimov din imbold propriu. Oglindesc credința lui despre o legitate a istoriei și, indiferent dacă sîntem sau nu de acord cu această legitate, recunoaștem că sînt cărți bune, chiar foarte bune.

Tragedia constă în faptul că Asimov a trebuit să continue serialul. *A doua Fundație* deschide altă perspectivă istorică, dezvăluie altă viziune. Una

care nu-mi place deloc. Aceea a istoriei dirijate. Una e să consideri că istoria e logică şi legică, alta e s-o consideri inamovibilă, să inventezi nişte gardieni ce au grijă să nu se abată de la traseul stabilit. Intervenţia Catîrului, ce perturbase linia propusă de Seldon, reprezenta un lucru inteligent, recunoaştea rolul factorului întîmplător, al hazardului, al liberului arbitru. Fusese un lucru prea inteligent, care se abătuse de la credinţa materialist-mecanicistă a lui Asimov. De aceea s-a străduit să pună lucrurile la punct.

Au urmat deci trei volume, *A doua Fundaţie, Marginea Fundaţiei* şi *Fundaţia şi Pămîntul,* care au caractere comune: acţiune palpitantă, antrenantă; ideologie neglijentă; tratare neserioasă a problemelor de fond.

În A doua Fundaţie, indivizi cu puteri parapsihice deosebite controlează activitatea primei Fundaţii (şi a universului) pentru respectarea celor stabilite de atotştiutorul Seldon. Apar primele contradicţii: atotputernicii se sapă între ei pentru un post de conducere, dar n-au nici o ambiţie universală! Slabă cunoaştere a psihologiei! O să-mi spuneţi că, la nivelul lor, nu-i tenta puterea universală. În schimb îi tenta postul de preşedinte al Consiliului! Să fim serioşi! Iar dacă erau atît de puternici şi înţelepţi, de ce nu grăbeau lucrurile? Planul lui Seldon prevedea schimbarea istoriei prin mase, nu prin intervenţia personalităţilor. Asimov se dovedeşte adept al materialismului istoric simplist, de acum o sută de ani, care se încăpăţîna să nu recunoască rolul personalităţii în istorie. Între timp, marxismul, care a descoperit cultul personalităţii, renunţase la ideile lui Engels. Dar să trecem peste asemenea amănunte nesemnificative...

În *Marginea Fundaţiei,* Asimov încearcă un lucru pe care nu-l făcuse niciodată: să inventeze o formă de viaţă raţională nonumană. Pînă atunci, teoria lui Asimov fusese clară: în univers nu există decît Omul. Stăpînul şi Supremul. Abia în *Nemesis, (Liviu uită de "Zeii înşişi"... De! nimeni nu-i perfect! n. Bi)* un roman de la bătrîneţe (poate ultimul) încearcă o pastişă nereuşită după *Solaris*-ul lui Lem, imaginînd o planetă ce reprezintă o entitate raţională, evident non-umană. Pe vremea cînd a scris Marginea Fundaţiei, nu era dispus să facă atîtea concesii. Deci concepe o planetă pe care toate fiinţele trăiesc într-o simbioză perfectă, într-o comunicare continuă. Idee frumoasă, interesantă, dacă n-ar fi uitat de ea pe parcurs. Gîndiţi-vă că Bliss, în legătură permanentă cu întreaga planetă, face dragoste cu Pelorat...Cum trebuie să se fi zguduit copacii! Ce orgasm la scară planetară! O chestie care presupun că l-a încîntat pe Cotizo Draia cînd scria la articolele lui despre sexologia viitorului. Mai apare un aspect interesant. Goana după planeta de origine, Pămîntul, care constituie pretextul acţiunilor din *Marginea Fundaţiei* şi *Fundaţia şi Pămîntul* care sînt pastişe (nu tocmai reuşite) după o serie de romane (necunoscute la noi) şi care nu are pretenţii filozofice: ciclul *Dumarest of Terra,* de E. C. Tubb. Acolo eroul nu face decît să colinde planetă după planetă, încercînd să afle unde se află Terra.

Deci, rezumînd, volumele 3, 4 şi 5 (în ordinea apariţiei) sau 5, 6 şi 7 (în ordinea desfăşurării evenimentelor) conţin doar acţiuni aventuroase, palpitante, atractive, dar fără suport. Şi pline de neatenţii. Oricum, se citesc cu plăcere, iar dacă nu cauţi nod în papură, le poţi considera bune.

Cu totul altfel stă treaba cu ultimele două volume, pe care Asimov le-a scris (se vede clar) fără plăcere şi fără inspiraţie. Nefiind în stare să continue ciclul (ne-ar fi interesat în ce măsură descoperirea Pămîntului şi a lui Daneel ar fi afectat evenimentele următoare şi, mai ales, care ar fi fost acelea), Asimov se întoarce la întîmplări de dinainte de întemeierea primei Fundaţii. Despre gafele din cele două volume am pomenit. Oricum, sînt romanele cele mai slabe din tot ciclul.

Trebuie să admirăm înţelepciunea celor de la Nemira. Au evitat publicarea celor două volume catastrofale unul după celălalt. N-au respectat nici ordinea apariţiei volumelor, nici cea cronologică. Vă daţi seama ce-ar fi însemnat publicarea *ciclului Fundaţiei* în ordinea desfăşurării evenimentelor? Cu excepţia cîtorva cunoscători, fanii ar fi capitulat, epuizaţi, după primele volume. Tocmai înainte de apariţia cărţilor cu adevărat bune, iar dacă le-ar fi publicat la sfîrşit, în ordinea apariţiei, ultimul volum nu s-ar fi vîndut de loc... Domnule, ce înseamnă o politică editorială deşteaptă!

Să concluzionăm: ciclul Fundaţiei rămîne o lucrare importantă a SF-ului, indiferent de scăderile pe care le-am semnalat. Asimov a dovedit că ştie să scrie cu talent, chiar cînd nu ştia ce să spună. Iar noi, care pretindem că înţelegem ce-i o carte bună, vom alege ceea ce trebuie şi-l vom ierta pe răposat, pentru că nu-i vina lui, ci a editorilor ahtiaţi după bani...

Oare numai editorii sînt de vină? Să-l iertăm pe Asimov pentru partea lui şi să ne întoarcem spre adevăraţii vinovaţi: cititorii. De aici şi de aiurea. Care cumpără cu entuziasm o tîmpenie a unui autor celebru şi ignoră o capodoperă căreia nu i s-a făcut publicitatea corespunzătoare.

Mi-e groază să mă gîndesc cîtă lume va sări în sus pentru că am îndrăznit să atac un monstru sacru... Dar dacă regele e gol...

IMAGINI MIŞCATE

Predator 2

Cu: Danny Glover
Gary Busey
Ruben Blades
Scenariu: Jim Thomas
Regia: Stephen Hopkins

1997. Jamaicanii şi columbienii se bat ca descreieraţii pe cartierele Los Angeles-ului. Din scenariu nu reiese dacă se bat pentru titlurile de proprietate. Mai sînt şi alte scăpări.

În disputa lor intervin extratereştrii "jupuitori" (la propriu).

După ce Arnold Schwarzenegger l-a lăsat lat, undeva în centrul Americii Latine, pe alienul din "Predator I", ne dăm seama că, de fapt, ăla nu fusese singur, ci mai avea nişte camarazi undeva sub L. A.

Ce tot bat cîmpii ăia de la Body Count că dacă "born black", automat "born dead"? De astă-dată, dacă nu era un "born black", s-ar fi dus naibii o frumuseţe de oraş. Dar ce zic eu un oraş? Şi trei oraşe s-ar fi dus.

Don SIMON

MARIONETA CU MASCĂ

The Mask, SUA, 1994
Regizor – Chuck Russell
Interpreţi: Jim Carrey, Cameron Diaz

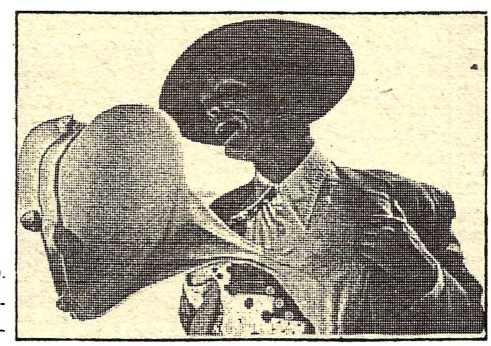

JIM CARREY în rolul *Omului cu mască* realizează o comedie şocantă, de-un umor absurd.

Funcţionarul de bancă Stanley Ipkiss (Jim Carrey) e un ratat desăvîrşit. Colegii îşi bat joc de el, şeful şi proprietăreasa îl tratează de sus, la femei n-are nici o şansă... Pînă cînd îi pică în braţe o mască misterioasă. Cu ajutorul ei, neputinciosul şi insipidul Ipkiss se transformă într-un adevărat uragan, într-un superman de un tip anarhic. Povestea e destul de simplistă, dar regizorul Chuck Russell încinge o vîlvătaie de gaguri, bine dozate, deşi alunecă uneori în copilării. Caraghioslîcurile care umplu filmul dovedesc a avea un farmec căruia nu-i poţi rezista.

Interpretul principal, Jim Carrey, reprezintă, ca specialist în grimase, cea mai mare descoperire de la Steve Martin încoace. Imaginea şi maniera de filmare contribuie la calitatea unei comedii, ca în „Dick Tracy". Faptul că Ipkiss e verde în urma metamorfozei şi pluteşte într-o atmosferă ţipător de colorată e doar o chestiune de machiaj şi echipament. Însă atunci cînd, în escapadele sale comice, îi ies ochii din cap sau îi sare inima din piept, vinovaţi sunt experţii în trucaje de la ILM.

adaptare de
Liviu RADU

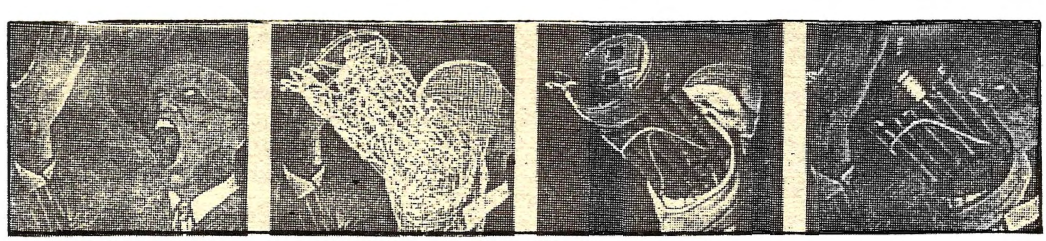

Şi dacă Iisus va fi fost să vie ...

vin deseori la mine
şi-mi aduc
mîncare ce nu-o mănînc
băutură ce nu-o beau
bucurii pe care nu le pot
împărtăşi
dar mai ales necazuri şi
tristeţi
ce mă mistuie
căci cine va crede
şi se se pocăi acela ...
îmi spun că n-am
cunoscut ura
că nu o cunosc
că nu o voi cunoaşte
că voi fi întotdeauna
atotputernic
blînd iertător şi curat
ca apa izvorîlor înainte de...
...şi iartă-mă pe mine
păcătosul care...
mă străduiesc
să nu-i mai aud (aud?)
şi durerea lor mă doare
(doare?)
şi mi-e scîrbă de mine
(scîrbă?)
fiindcă pot face atîtea
(pot?)
şi nu fac
fiindcă-i las să aştepte
SEMNUL (îi las?)
ştiind bine că nu va fi
nici un semn (ştiind?)
şi strig şi strig şi strîig
sub arsura săruturilor lor
şi nimeni nu aude
(nu mă aud?)
căci
mare e puterea ta
şi toate
după voia-ţi
fost-au făcute
au venit toţi
TOŢI!
şi-mi mulţumesc
că le-am împezit apele
că le-am luminat cerul
că le-am adus izbăvire
pruncilor
şi uriu şi uriu şi uriu
(uriu?)
...şi cei ce vor cunoşte
adevărul
vor sta de-a dreapta şi
de-a stînga

au venit
unul apoi încă unul şi
încă unul
TOŢI!
stau nemişcaţi şi muţi
de-a dreapta şi de-a
stînga mea
... căci
ceea ce nu se află
pe pămînt
este proiectat
în cer
au trecut veacuri
(milenii?)
de durere
de rugăciune
de speranţe
şi-am zis
"să fie lumină"
şi a fost
şi am plîns de fericire
PLÎNG!
şi-am zis
în sfîrşit
ba nu
ÎN SFÎRŞIT
mi-am îzbăvit
pedeapsa
(mentirea?)
sau
i s-a făcut milă de mine
(mi s-a făcut?) sau...
...şi a venit la voi
cu inima curată
şi voi nu l-aţi cunoscut

O multime de oameni au luat cu asalt biserica, in momentul in care au aflat ca icoana lui Iisus plînge!

Chestionat de ziarişti Papa a declarat:

"Am fost la faţa locului, am verificat, dar din păcate nu e vorba de lacrimi.

Totul este o farsă a pictorului, farsă pe care şi puştii de astăzi o fac- sapă un şanţ fin sub ochi şi condensul dă iluzia că icoana plînge.

Nu, nu vă pot spune de ce nimeni nu a remarcat asta pînă acum.

Oricum icoana era într-un grad avansat de degradare.

Am ars-o fiindcă exista pericolul ca pictorul să fie eretic."

Adrian Bănuţă
Cenaclul Pozitronic-Buzău

Florin Mircea Tudor

Frankenstein pe ecran

INCURSIUNE ÎN ISTORIA LITERATURII HORROR

FILMOGRAFIE ESENŢIALĂ

Frankestein (1931) - regia James Whale; cu Boris Karloff, Colin Clive, Mae Clarke, Van Sloan, Dwight Frye; imagine Arthur Edeson; efecte speciale: Jack Pierce - Foarte bun film. Karloff devine interpretul ideal al monstrului.

The Bride of Frankestein (1935) - regia James Whale; cu Boris Karloff, Colin Clive, Elsa Lanchester, Dwight Frye, Ernest Thesninger; imagine: John Mescall - Capodoperă.

Son of Frankenstein (1939) - regia Rowland V. Lee; cu: Boris Karloff, Bela Lugosi, Basil Rathborne, Lionel Atwill, Josephine Hutchinson; imagine: George Robinson; - urmare a filmului anterior, preconizată în Tehnicolor dar filmat în alb-negru, machiajul lui Boris Karloff nepretîndu-se la culoare.

The Ghost of Frankenstein (1942) - regia Erle C. Kenton; cu Lon Chaney Jr., Bela Lugosi, Lionel Atwill, Cedric Hardwicke; imagine : Milton Krasner, Woody Bredell; Horror - thriller de factură medie.

Frankenstein Meets The Wolfman (1942) - regia: Roy Wiliam Neil, scenariu: Curt Siodmack; cu : Bela Lugosi, Lionel Atwill, Dwight Frye; Lon Chaney Jr.; imagine: George Robinson; - Lugosi preia rolul monstrului. O parte din acţiune se petrece în Transilvania.

House of Frankenstein (1944) - regia: Erle C. Kenton; scenariu: Kurt Siodmak, Edward Lowe; cu: Glenn Strange, Boris Karloff, Lionel Atwill, Lon Chaney Jr.; imagine George Robinson: - urmare a filmului precedent

House of Dracula (1945) - regia: Erle C. Kenton; cu Glenn Strange, Lionel Atwill, Lon Chaney Jr., Martha O'Driscoll, John Carradine; imagine: George Robinson; - neinspirată urmare a filmului precedent.

Abott And Costello Meet Frankenstein (1948) - regie Charles Barton; cu: Bud Abott, Lou Costello, Glenn Strange, Bela Lugosi, Lon Chaney Jr., imagine: Charles Van Enger - nuanţe de comedie neagră.

The Curse of Frankenstein (1956) - regia: Terence Fisher; scenariu James Sangster; cu: Cristopher Lee, Peter Cushing, Hazel Court, Robert Urquart; imagine: Jack Asher - acest film inaugurează seria produsă de Hammer Films. Creaţia lui Peter Cushing în rolul doctorului Frankenstein domină filmul

The Revenge of Frankenstein (1958) - regia: Terence Fisher; scenariu: James Sangster; Hurford James; cu: Michael Gwynn, Peter Cushing, Eunice Gayson; imagine: Jack Asher - bună urmare a filmului precedent.

The Evil Of Frankenstein (1964) - regia: Freddie Francis; scenariu: John Elder (Anthony Hinds); cu: Kiwi Kingston, Peter Cushing, Peter Woodthrope; imagine: John Wilcox.

Frankenstein Created Woman (1966) - regie: Terence Fisher; scenariu: John Elder; cu: Peter Cushing, Susan Denberg, Thorley Walters; imagine: Arthur Grant - un scenariu slab în care Frankenstein supravieţuieşte.

Frankenstein Must Be Destroyed (1969) - regia: Terence Fisher; scenariu: Bart Batt; cu: Peter Cushing, Freddie Jones, Simon Ward, Veronica Carlson.

- scenariul îl transformă pe doctorul Frankenstein (Cushing) în adevăratul monstru.

The Horror of Frankenstein (1970) - regie: James Sangster; scenariu James Sangster, Jeremy Burnham; cu: David Prowse, Ralph Bates, Veronica Carlson - slab remake după The Curse of the Frankenstein.

Frankenstein and the Monster from Hell (1973) - regia Terence Fisher; scenariu John Elder; cu David Prowse, Peter Cushing, Shane Briant, Madeleine Smith - ultimul film al seriei Hammer, o foarte bună creaţie a lui Peter Cushing.

Frankenstein: The True Story (1973) - regie: Jack Smight, scenariu Chr. Isherwood, Don Blanchard; cu: James Mason, Leonard Whiting, Jane Seymour, David McCallum, Ralph Richardson, John Gielgud - un film foarte bun.

Young Frankenstein (1974) - regia: Mel Brooks; scenariu Gene Wilder; cu: Gene Wilder, Peter Boyle, Marty Feldman - o bună parodie.

Frankenstein Unbound (1990) - regia Roger Corman; cu: John Hurt, Raul Julia, Bridget Fonda; scenariul după un roman de Brian W. Aldiss. Aventuri, SF; călătorie în timp.

Mary Shelley's Frankenstein (premiera a avut loc pe 3 noiembrie 1994 cu ocazia Festivalului de film de la Londra) - regia: Kenneth Branagh; producător: Francis Ford Coppola; cu: Robert de Niro, Kenneth Branagh, Helena Bonham-Carte, Aidan Quinn, Tom Hulce, Ian Holm; machiaj: Daniel Parker.

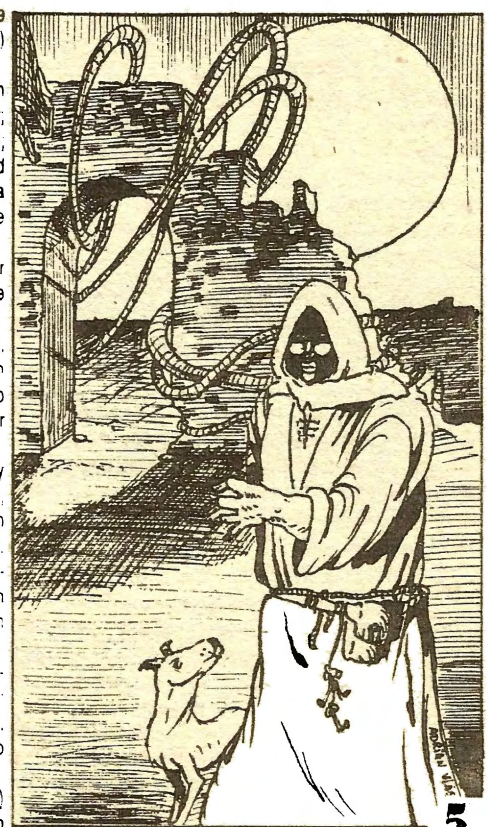

FRANK ZAPPA (III)

Motto: „Chestia că tu crezi că e cineva prin nori cu o „Carte Mare", care știe tot ce faci, bine și rău, căruia îi pasă de tine – asta e rămășița de cimpanzeu a creierului tău".
FRANK ZAPPA

În 1985, CNN a organizat o emisiune numită „CROSSFIRE" pe tema PMRC, avîndu-l ca invitat pe FRANK ZAPPA. Acesta i-a spus timpului de la „THE WASHINGTON TIMES": „KISS MY ASS" (intraductibil într-o revistă „serioasă"?!?). Apariția lui F.Z. în acest „show" televizat s-a repetat în 1987 pe cînd cîntecul despre sex al lui GEORGE MICHAEL era „controversat". Credeți sau nu, premisa acestei a doua dezbateri a fost: „Muzica ROCK cauzează SIDA?"!!!

În 1987, în statul MARYLAND s-a încercat să se introducă o taxă împotriva conținutului pornografic al discurilor, casetelor și CD-urilor. FRANK ZAPPA a depus din nou mărturie denunțînd ca pe o mare eroare impunerea unei asemenea taxe. Citez din depoziția sa:

„Personal cred că versurile nu pot face rău nimănui. Nu există SUNET pe care să-l scoți sau CUVÎNT pe care să-l rostești care să fie ATÎT DE PUTERNIC încît să te facă să te duci dracului. Nu aveți statistici privind „oameni care fac lucruri ciudate în apropierea muzicii ROCK" pentru că tot ce aveți de făcut e să priviți în jur la toți tinerii normali care o ascultă și trăiesc cu ea în fiecare zi și care nu se sinucid; ei nu comit crime și cresc spre a deveni, în unele cazuri, LEGISLATORI. A spune că muzica ROCK este „cea mai gravă formă de abuz" și un abuz în masă față de copii, este foarte-foarte retoric. Ideea că versurile unui cîntec vor cauza „comportare antisocială" nu este suportată de știință. Și se poate ivi situația în care cineva să poarte un tricou cu trupa MÖTLEY CRUE. Dacă s-a hotărît în nu știu ce forum că MÖTLEY CRUE este pornografie, teoretic acea persoană poate fi amendată cu 1000$ sau închisă un an pentru garderoba sa și, dacă e prins a doua oară cu același tricou prohibit, este amendat cu 5000$ sau închisoare 3 ani, sau amîndouă. În final, acest proiect de lege a fost abandonat...

ZAPPA a fost contrariat și de organizația „BACK IN CONTROL" care pretinde, în schimbul unui anumit tarif, că va remodela comportamentul copiilor după nevoile și dorințele unui „părinte interesat". TIPPER GORE recomandă acest grup într-o carte a sa. Dacă te-ai lua după sfaturile lui TIPPER iată cam la ce te poți aștepta: – de exemplu – dacă ai impresia că copilul tău dă semne că ar deveni un PUNKER sau un HEAVY-METALIST, această „entitate" și altele din U.S.A. va „de-PUNK-ta" și "de-METAL-iza" copilul (lăsîndu-te să te duci liniștit la pescuit). Dacă ești interesat să-ți termini copiii în acest fel, „Back în Control" oferă un „material" care indică semnele de pericol. Unul din ele (nu rîdeți) este dacă ei poartă „tenești". Da, un semn sigur pentru ceva RĂU care se dezvoltă de la nivelul de jos. „Materialul" include o serie de simboluri care arată posibilitatea unui comportament „satanic sau demonic". Unul dintre ele era „STEAUA LUI DAVID". Cei de la „BIC" spun că au văzut-o pe coperta unui album a lui Ozzy OSBOURNE. „Ce glumeț e Ozzy!" exclamă Zappa care la rîndul său nu e prea plăcut de ei... Metode de care uzează: bătaia, studiul bibliei etc. Dacă tacticile unor grupări ca PMRC și „Back în Control" nu au avut impact asupra muzicienilor, ele au avut cu siguranță asupra conducătorilor lași ai companiilor de înregistrare care pot spune artiștilor ce etichete vor accepta sau nu ca material potrivit pentru contact. Astfel, publicul va fi înșelat, „din motive morale", căci nu va avea acces decît la ceea ce este permis să fie lansat.

În anii '80, în USA s-a desfășurat o asemenea companie religioasă, incluzînd predici în școli, teorii creaționiste etc, încît, ca rezultat al acestora, de la înălțimea acestei nebunii de a crea iluzia că ei „procedează corect", s-a luat decizia, în școlile din California, de a ordona noi texte științifice ale manualelor. Ele au fost comandate să fie în așa fel scrise încît să balanseze Creștinismul cu „Cealaltă parte...". Cînd cărțile, în sfîrșit, au sosit, ele conțineau atît de puțină „știință" în ele, că au fost imediat respinse și aruncate (sau probabil revîndute altui sistem de învățămînt).

Pentru predicatorii de genul celor care apar la televizor și, cică, fac minuni, ZAPPA are o urare: „MAY YOUR SHIT COME TO LIFE, AND KISS YOU". (Vă las dumneavoastră plăcerea să traduceți...). Meditînd pe marginea „legilor creștine", F.Z. observă că mărul din care ar fi mușcat ADAM este fructul cunoașterii binelui și al răului. Mesajul subtil? „GET SMART AND I'LL FUCK YOU OVER" (Numai să devii deștept, că te termin!) amenință Dumnezeul creștin. El este cel mai deștept și nu dorește nici un competitor. „Nu este aceasta o religie absolut antiintelectuală?" întreabă ZAPPA.

În 1989 apare la editura „POSEIDON PRESS" – „THE REAL FRANK ZAPPA BOOK" carte dedicată de F.Z., printre alții, și celebrului fizician STEPHEN HAWKING, laureat al premiului NOBEL. Aceasta conține, pe lîngă aspectele schițate mai sus, și referiri la politică, la problematica sinuciderilor, prohibiția drogurilor, activitățile misionare în țări străine, la creștinii fundamentaliști periculoși, neavînd însă nimic cu cei care primesc sinceri o anumită credință pentru sufletul lor – un drept legitim, la STAR WARS, și la Comunism. Cu privire la experiențele nucleare din NEVADA, F. ZAPPA întreabă indignat: „WHAT THE FUCK ARE WE TESTING FOR? WE ALREADY KNOW THE SHIT BLOWS UP". (Pentru ce naiba mai testăm? Deja știm că pînă și „rahatul" explodează)

Sper că, prin cele prezentate v-am oferit măcar o sugestie asupra imaginii reale a acestei uimitoare personalități care a fost FRANK ZAPPA. Suferind mai mulți ani de cancer, acesta s-a stins din viață în 1994. La scurt timp după moarte, sub presiunea nenumăraților săi fani din USA, noua descoperire a NASA din centura de asteroizi – unul mai „răsărit" care are cîțiva kilometri în diametru – a căpătat numele marelui dispărut – FRANK ZAPPA. Să devină acesta, peste vreo 100 de ani, o viitoare colonie spațială HIPPIE?

P.S.: SPECIAL THANKS TO LADY MAY

POȘTA REDACȚIEI

Ana-Veronica MIRCEA (Focșani) - E/O-roarea vine de unde se observă mai la vale (a "poștei"). Am de-dus chestia cu π-leala. În ceea ce privește hidrofilia pe care o acuzi, cred că de vină sînt stelele "Milcovului": știu că pe etichetă sînt desenate cinci, da' nu cred să fie în realitate mai mult de două, maximum trei. Dar cred că e de-ajuns pentru capitolul udă-π-on. Zilele n-au intrat în sac, ci la apă - aș fi zis eu pentru a păstra stilul frazei - și e normal pentru că e primăvară și hormonii clo-cotesc de pe autostrăzile creației spre bulevardele aglomerate ale organizării. Băieții buni sîntem noi, că la noi se strîng lucrările. Și să știi c-ai ratat poanta din finalul răspunsului trecut, chiar dac-ai agățat-o pe aia cu π, dar *cui pi cui se scoatie*. Mișto proza.

Radu Pavel GHEO (Timișoara) - Mișto chestia cu zilele "Coa(n)dă". Dacă te-ai lăsat în grija lor cu revederea, te-ai lăsat baltă, ca să nu zic lac, pentru că noi avem o alternativă la Buzău la care te-așteptăm cu mare drag {ora de începere este 11.00; data: 29.04; locul: Casa Tineretului (lîngă Sala Sporturilor)} și ți se va deconta în contul (sic!) drepturilor de autor pe următorii ani. Și ca să te citez: *"vale et vade mecum"*.

Florin-Iulian HRIB (Hunedoara) - 1. Textele trebuie dactilografiate pentru ca la tehnoredactare să se cunoască spațiul ce trebuie alocat unui text, să nu piardă timp la culegere descifrînd scrisul. Scrisorile nedactilografiate publicate au fost culese de noi.

2. Da; două reviste pot publica același text simultan, dar nu ar fi corect față de cititori: avînd în vedere că la noi există doar două reviste majoritatea fanilor le cumpără pe amîndouă. În ceea ce privește viziunea ta asupra rockului este complet incompletă (sic!) și mai mult decît simplistă. Seamănă mai degrabă cu părerea pe care ar putea-o avea un boșiman despre balet privind de la o distanță de-o milă de scenă. Informează-te asupra impactului social pe care la avut fenomenul rock, consecințele mișcării hippy, de exemplu, ascultă și încearcă să înțelegi muzica și mai ales subtextul ei, iar apoi formează-ți o opinie. Pentru început ați putea organiza la clubul liceului o seară *The Doors* sau *Nivana:* observă impactul asupra participanților și apoi mai scrie-ne. 3. Banii erau pentru cronicile de film.

Mirel FLORICICĂ (Galați) - Prozele au ajuns acolo unde ai dorit. Mai vorbim.

Nicolae Viorel SAVA (Alba-Iulia) - Tușul (sau cerneala) pe care-l/o utilizezi este extrem de diluat/ă, îți sugerez utilizarea tușurilor Rotring, Faber-Castell, Encre de Chine etc. Dintre desene cel mai reușit este cel cu poarta, dar trebuie să-l refaci: roțile dințate din arier-plan trebuie realizate cu compasul, de asemenea, pentru autenticitate, caută un ceas vechi pe care să-l poți desface sau inspiră-te din vreo planșă pentru partea mecanică. M-am oprit atît de mult la acesta pentru că este singurul publicabil (dacă-mi respecți sfaturile), în ceea ce le privește pe celelalte: insuficientă concentrare asupra desenului, necunoaștere a anatomiei, compoziție nerepartizată uniform în spațiul desenului. Textul este destul de comun dpdv ideatic, deci sfîrșitul este absolut previzibil.

Se mai adaugă oarece defecțiuni stilistice, repetiții, comportament ilogic al personajului.

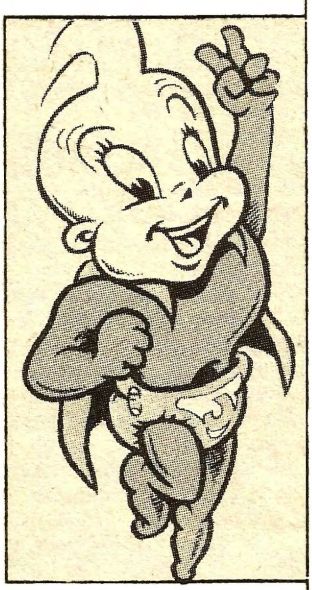

Dorel PAN (Bacău) - Dacă promptitudinea nu ar caracteriza doar scrisorile, ci s-ar manifesta și în viziele inspirației și - mai ales - talentului., totul ar arăta considerabil mai bine. Oricum "adevăratul sens " al literaturii e de nepătruns pentru tine, iar noi preferăm să rămînem oameni lăsîndu-i pe psihotici "să se sustragă de sub (sic!) această sfidare". Fie că-ți place, fie că nu dezvoltarea ta în direcția creației e condiționată de frecventarea unui cenaclu (în Bacău sînt două). Pînă atunci mai tocește puțin la gramatică și pune-ți ideile în ordine (atunci cînd ți se întîmplă așa ceva) înainte de a te apuca să scrii.

am-BI-DEX-tru

CONSTANTIN PANĂ

MARELE JOC

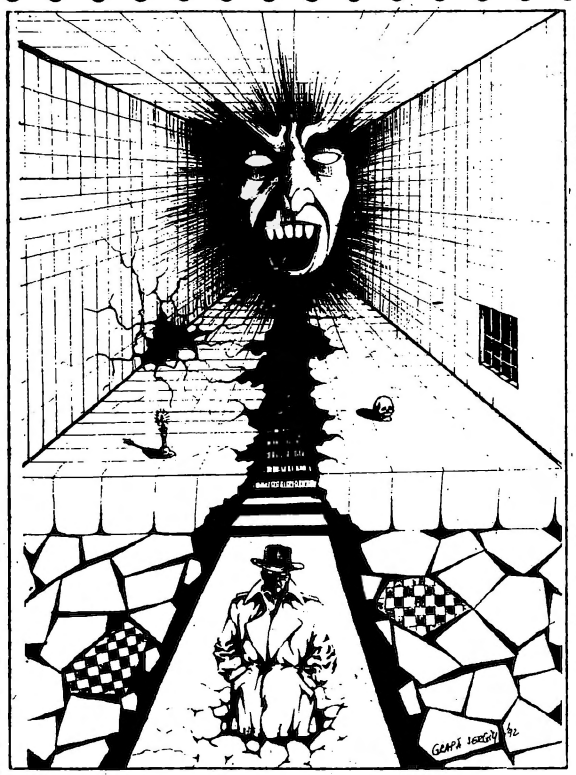

Grafică - Sergiu Grapă

Uite că mai şi gîndesc, este singurul lucru pe care-l pot face, este ceea ce fac de la început (care dintre aceste începuturi?). De fapt imaginez jocuri: tot mai multe şi mai complicate. Jonglez cu informaţiile adunate, le combin pînă găsesc o nouă ordine şi crez un joc pe care îl transmit mai departe.

Atunci simt cum EI, avizi de ceva nou, îl sorb cu nesaţ.

După aceea va fi rîndul meu să le dezleg jocurile pentru că, pe rînd, fiecare dintre noi trebuie să creeze.

În spaţiul acesta strîmt, sufocant, le simt agitaţia continuă. Fiecare se pregăteşte pentru Marele Joc, fiecare speră să-l realizeze.

Din cînd în cînd percep prezenţa deosebită a unuia dintre EI. Îl simt acolo de la început(acela!...). Aproape că mi-a devenit familiar. Am trecut împreună prin toate fazele şi îl ghicesc ca pe un viitor şi temut adversar. Acum el este cel care trebuie să creeze.

Nu are nevoie de prea mult timp pentru a-şi folosi informaţiile şi, apoi, pentru a ne lansa provocarea. Este foarte bun.

Aproape că timpul meu ajunsese la limită cînd, în sfîrşit, am reuşit să-i dezleg şarada.

În tot acest timp s-au făcut simţite o mulţime de explozii. Acum este rîndul meu.

* * *

A trecut puţin timp de cînd au trimis ultimul joc. De fapt nu era ceva nou, ci o simplă rearanjare a secvenţelor: de mult timp nu a mai fost ceva cu adevărat nou.

Cîteva mici explozii îmi dau de veste că timpul unora dintre EI s-a scurs înainte de a dezlega jocul, informaţiile revenindu-ne în mod egal. Dar acest lucru se întîmplă din ce în ce mai rar. Am rămas puţini şi în curînd nu va rămîne decît unul singur.

Alte explozii şi cîteva fluxuri îmi întregesc cunoştinţele. Apoi, linişte. Primesc un răspuns corect, după care aceeaşi linişte apăsătoare.

Îmi dau seama că am rămas doar noi doi: EU şi EL. Aceeaşi prezenţă cunoscută; însă mult mai ameninţătoare.

Are avantajul de a fi la rînd.

Îl simt, ştiu că pîndeşte, apoi, brusc, îmi lansează o întrebare ce încalcă regulile: "Care este scopul Marelui Joc?".

Îmi ordonez informaţiile şi caut un răspuns. Combin. Verific. Rearanjez. Neliniştea că nu pot găsi nimic. Îi simt aşteptarea plină de încordare. Iar timpul meu se scurge vertiginos.

Cu puţin înainte de limită emit cu disperare: "Marele Joc îţi oferă Cunoaşterea Totală şi Stăpînirea Universului!". O clipă de linişte, apoi EL se declară satisfăcut.

Acum este rîndul meu să-i lansez întrebarea care se conturase de mult în mine şi căreia nu-i găseam un răspuns: "Cine sîntem noi?"

Urmează o lungă perioadă de timp în care îi percep agitaţia interioară. A fost o întrebare capcană care, de asemenea, a încălcat regulile.

Miza este, însă, prea mare. Important este faptul că nu va putea răspunde. Pentru asta trebuie să cunoşti totul. De aceea nu mă miră explozia LUI la expirarea timpului.

De data aceasta fluxul informaţional este imens şi reuşesc cu greu să asimilez. Dar îmi completează cunoştinţele şi acum pot spune că ştiu totul. Iar acest tot mă va ajuta să creez Marele Joc. EU sînt cel care va crea Marele Joc!

Şi, totuşi: "Cine sînt EU?"

O clipă de gîndire şi EL explodă într-un strălucitor BIG-BANG.

Cenaclul Pozitronic Buzău

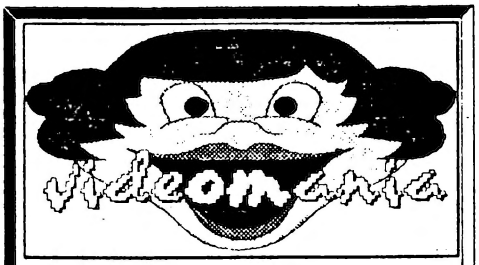

Monolith

cu: Bill Paxton, Linsday Frost, John Hurt
regia: John Eyres
scenariul: Stephen Lister
producţie:1993

Multe filme sînt făcute la repezeală, producătorii gîndindu-se să încaseze profiturile. Reţeta folosită: explozii spectaculoasă, lupte aprige şi efecte speciale împletite pe un fond înroşit de vopsea. Amatorii sînt poftiţi să îl guste (şi sînt mulţi, nu glumă!).

E adevărat că majoritatea filmelor includ aceste ingrediente, însă meritul lor constă în faptul că ştiu cum să le dozeze. Nu mai vorbesc de scenariu, coloană sonoră, imagine, etc.

Acţiunea ne prezintă în prim-plan doi detectivi, un bărbat şi o femeie, ale căror drumuri se interferează cu interesele FBI-ului. Este vorba de un proiect numit „Bluebook", care se ocupa de OZN-uri şi extratereştri. Extratereştrii ăştia erau un fel de paraziţi alcătuiţi din energie pură. Şi foloseau drept gazdă omul?!

Poliţişti reuşesc să descopere de unde provin, fiind cît p-aci să facă o excursie în spaţiu. Eu tot n-am reuşit să înţeleg de ce nişte fiinţe din energie au nevoie de o astronavă cît casa pentru a călători?!

Filmări făcute de amatori, desincronizări de imagine şi sunet *(asta a fost cea mai tare chestie: se aude vocea actorului principal, dar gura îi rămîne închisă)* vin să sporească „valoarea" acestei producţii cinematografice.

Florin Iulian Hrib

RADIO CAMPUS
98,0 FM Stereo Buzău
Emisiunea SF - DIMENSIUNEA 98
realizator: George SURUGIU
Programe BBC în limba română
zilnic la orele 14, 18, 21

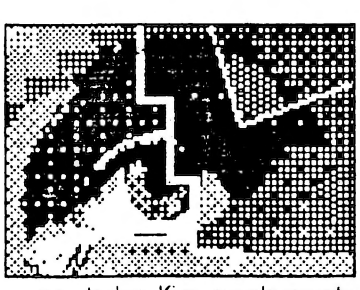

PERSOANE ÎN BIBLIOTECI

THE STAND

(Bastionul) de Stephen King, 1990, ed. Hodder & Stoughton, 1200 pag.

Stephen King, marele maestru al literaturii horror, trece în rîndul celora care crează epopei. *The Stand*, povesteşte cum, ca urmare a unei erori comise de un ordinator din laboratorul secret al armatei americane, moartea traversează USA.

America şi o mare parte a lumii va fi distrusă de o imensă ciumă criminală. Cu provinciile distruse, marile oraşe decimate, populaţia îngrozită şi disperată, Apocalipsa se apropie.

Într-un peisaj îngrozitor, cîţiva decapitaţi luptă pentru a supravieţui, încercînd să scape de puterile malefice ale Omului Negru. Cei care mor repede sînt consideraţi norocoşi, deoarece un lucru teribil aşteaptă omenirea: Biblia repovestită în termeni satanici. Prescurtată în prima sa ediţie din 1978 din motive economice, cărţii de faţă i-au fost amputate 400 de pagini, urmînd ca în 1990, *The Stand* să apară pentru prima dată completă, cum spune King „ca unui Cadillac căreia i s-a redat culoarea". King ajutat de o perversitate diabolică, reuşeşte să adune în acest volum terorile terestre şi angoasa erei atomice.

Dan GHEŢU
Cenaclul Pozitronic Buzău

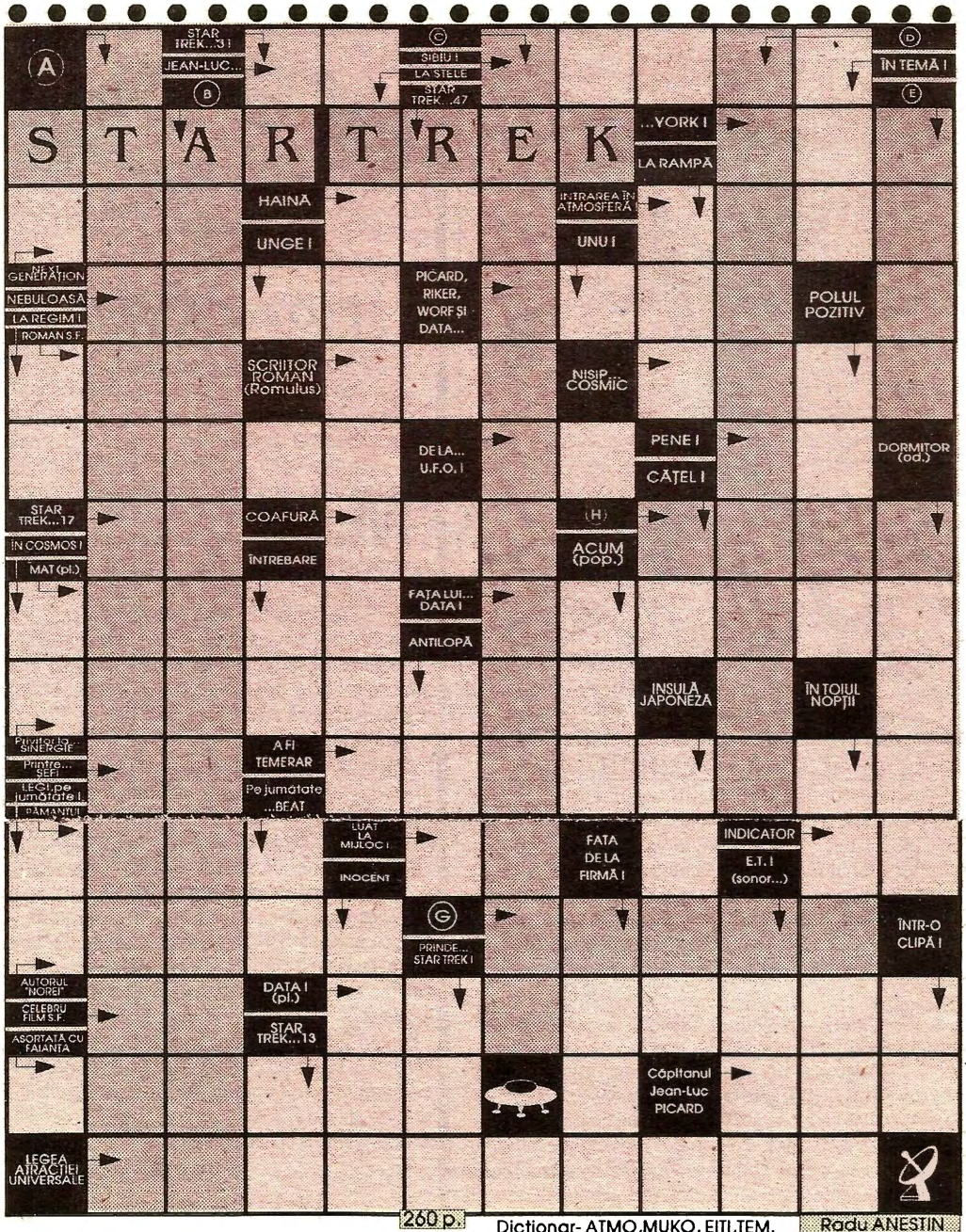

260 p. Dicţionar- ATMO,MUKO, EITI,TEM. Radu ANESTIN

Frederic Brown

EVIDENT

Henry Blodgett îşi privi ceasul şi văzu că era două dimineaţa. Disperat, trînti manualul pe care-l studia şi îşi lăsă capul pe braţe. Ştia că n-avea să reuşească la examenul de a doua zi: cu cît citea mai mult, cu atît mai puţin înţelegea. Dintotdeauna se descurcase greu la matematică, iar acum descoperea că şi geometria era imposibil de învăţat.

Dacă pica, termina cu facultatea; în primii doi ani mai pierduse trei examene şi încă o restanţă acum ar fi însemnat exmatricularea.

Trebuia neapărat să-l ia; era obligatoriu pentru anul său de studii. Doar o minune îl mai putea salva.

Tresări. De ce nu? Încă de mic îl interesase vrăjitoriă. Citise deseori instrucţiunile pentru invocarea şi supunerea demonilor. Dar ezitase mereu în faţa riscurilor şi nu îndrăznise să încerce. Acum însă, trebuia. Doar ştiinţele oculte îl mai puteau transforma, peste noapte, într-un expert într-ale geometrici.

Luă de pe raft cea mai bună lucrare de magie neagră pe care o avea şi o răsfoi, împrospătîndu-şi memoria în privinţa preparativelor.

Împinse mobila la perete, degajînd podeaua. Desenă cu cretă pentagrama şi păşi în interiorul ei. Pe urmă rosti incantaţiile.

Demonul era cu mult mai oribil decît îşi închipuise, însă îşi luă inima în dinţi şi porni să-şi spună necazurile. *„Am fost mereu slab la geometrie..."*

„Mie-mi spui", rînji voios demonul.

Şi, vărsînd flăcări, trecu peste liniile de cretă ale nefolositoarei hexagrame, desenată din greşeală de Henry în locul pentagramei protectoare.

Traducere de Cristian Lăzărescu

Mihail Grămescu

Încheierea unei serii de articole de ARS CONJECTANDI

CPSF(A) - La răsărit de SUE

Pe parcursul mai multor numere, CPSF(A) a găzduit, pînă la numărul 519-520, în paginile ei o suită de articole semnată de *Alexandru Mironov*. O remarcabilă şi interesantă mostră de *Ars Conjectandi* inspirată, poate, de o mai veche dezbatere pe tema Politică şi SF (*a se vedea interviurile mele cu domnul ministru din CPSF şi JSF*) - aceste veritabile articole de fond au reprezentat multă vreme cea mai interesantă rubrică a publicaţiei - o formă majoră de politic-fiction, condusă cu dexteritate de talentul autorului şi de subtilitatea politicianului.

Referitor la definiţia *Ars Conjectandi*, Bertrand Jouvenel, în volumul Progresul în om *(ed, Politică, 1982)* prezintă o descriere şi definire a acestui fenomen de tradiţie în cultura lumii cuprinzînd un adevărat istoric al acestei forme de creaţie *(SF în adevăratul sens al cuvîntului - la cel mai înalt nivel „major" al...„genului")*. În volum se poate găsi o adevărată adendă de autori din domeniu. Voi cita din lucrare *(din capitolul „De ce conjectură?")* o posibilă definiţie a fenomenului: *„Construcţia intelectuală a unui viitor posibil este, în deplinul înţeles al cuvîntului, o operă de artă. Aceasta o numim conjectură."*

Bernoulli definea arta conjecturii, sau stocastica drept *„singurul obiect a înţelepciunii filozofului şi a prudenţei omului politic."*

Asociaţia internaţională „Futuribles" a fost creată de *B. de Jouvenel*.

Voi încheia cu încă un citat din această lucrare de referinţă: *„Ceea ce interesează în mod esenţial pentru progresul acestei arte a conjecturii este ca aserţiunea asupra viitorului să fie însoţită neapărat de dispozitivul intelectual din care derivă, adică această construcţie să fie enunţată în mod transparent, să fie supusă criticii."*

Speculaţiile în zona jocului Parcelor pe care *domnul Alexandru Mironov* le-a făcut în suita sa de articole de tradiţie... Nicolae Bălcescu: *Statele Unite ale Europei*, au dat o măsură a potenţelor sale de autor, a felului în care el gîndeşte, a concepţiei sale despre lume şi viitor. Puternică şi optimistă, curajoasă - viziunea unui om politic învingător despre o problematică pentru care, cîndva, pentru simpla ei enunţare, patriotul român a murit în exil, fără mormînt (o tematică pentru care, de exemplu, textul meu Petrecerea este şi acum nepublicat, după ani de zile în care a fost pus sub interdicţie de publicare - o dată cu autorul).

Felicitări, domnule Mironov! Aţi reuşit ceva grozav! Aţi avut *CURAJUL DE A AVEA O ATITUDINE!* Acel VIVERE PERICOLOSANTE principial) pentru care, uneori, ţări sau chiar imperii întregi „se aruncă în jos". „Erezia" politică supremă în ochii masoneriei de mai bine de două milenii încoace - curaj pentru care, spune o legendă chineză, nu ar mai exista nici o scăpare dacă nu ar exista Stăpînul-celor-cinci-sfere care să-şi întindă mîna salvator.

N.r. Deoarece restul articolului dlui Grămescu referitor la revista *Anticipaţia* era „prea polemic" pentru JSF şi am fi putut fi acuzaţi de concurenţă neloială, ne oprim aici.

Număr realizat în colaborare cu **cenaclul Pozitronic,**

Radio Campus şi Fundaţia Vaucluse Provence

din Buzău.

Aşteptăm toţi prietenii, fanii şi cititorii la Buzău sîmbătă 29 aprilie a.c, începînd cu ora 11 la Casa de Cultură a Tineretului.

SE POT FACE Abonamente LA JURNALUL SF pe trei luni

EXPEDIIND SUMA DE 1852 LEI, pe adresa redacţiei, pe numele

ANDREI TUDOR

Tom CULLEN

Cel mai lung sărut

Cullen Tom s-a născut într-o suburbie a Londrei. Cînd nu scrie short-story şi cînd nu lucrează la primul său roman, poate fi găsit în librăria Murder One, specializată pe horror, unde lucrează. The long kiss constituie debutul său

Pentru Ruth, pentru soţia mea, un sărut înseamnă totul. Acesta a fost gîndul care m-a trezit.

Braţele Elainei mă ţin strîns, ca într-o îmbrăţişare pasională, buzele îşi fură un surîs şăgalnic şi corpul tînjeşte să fie liber.

Ruth ştie că sîntem aici. Nu-i pasă. M-a părăsit pentru adulterul meu, un adulter de care sînt strîns legat.

Braţele mele o ţin strîns deasupră-mi pe Elaine, sora Ruthei, şi buzele ni se ating uscate. Şi mă simt vinovat. Noi trei fără nici un pic de dragoste, fiecare atras în capcană de ceilalţi doi.

Cearta a izbucnit în momentul în care a descoperit fotografia Elainei, o fotografie pe care n-avea voie să o vadă nici măcar o soră. Dacă Ruth nu ne-ar fi găsit... dacă nu ar fi fost atît de insensibilă... dacă Elaine nu m-ar fi ispitit... dacă aş fi rezistat... dacă...

Ah, dacă i-aş fi rămas credincios!

Mi-a dat o palmă, polaroidul s-a declanşat furios în mîna mea zgîriindu-mi obrazul. Şi-a scos inelul şi l-a izbit de perete. Am sfidat-o; îmi apăram acţiunile, văzînd în ele ceea ce doream să fie; văzînd ce făcusem.

"Du-te la acele tale", am luat-o eu peste picior; era o simplă remarcă, luptînd pentru putere, cucerindu-i profesia şi sexul cu propria ei armă, lovind-o încet, batjocorind-o, crezînd în ruşinea mea că propria-mi soţie nu înseamnă nimic pentru mine, dorind să nu însemne nimic.

M-a luat prea în serios.

Uşa trîntită şi plînsete pe coridor. Plecarea de-acasă. Inima plîngînd de durere.

Ruth plecase.

Am căutat consolarea la Elaine. Frică, ochi înlăcrimaţi, gravitatea momentului. Ruth era sus, plîngea.

Elaine a făcut cafea: trei cești. Ştia că îmi place cu mult zahăr, dar cafeaua era amară. Nu am zis nimic. Mi-am lins buzele, am băut iar. Şi Elaine a băut, privindu-mă peste marginea ceştii. Cafeaua Ruthei a rămas neatinsă.

Cafeaua era drogată.

M-am trezit pe patul Elainei, cu trupul ei gol peste mine. Strîns.

Nu mai respira. Cel puţin nu mai respira cînd am deschis eu ochii. Acum cît timp? Două, cinci ore?

Camera e plină de soare.... maşinile trec pe stradă... pe asfalt se aud zgomote de paşi... glasuri care urcă, vorbesc şi mor...

Cu coada ochiului pot vedea firele ce ne leagă. Cusături strînse. Împunsături îndemînatice, profesionale, punctate de mărgele de sînge închegat.

Nu mă pot mişca. Pielea noastră se atinge, cusăturile trag: de braţe, de sîni, de degete, de sexuri şi, *pentru totdeauna*, de buze.

Pentru soţia mea, croitoreasa Ruth, un sărut înseamnă totul.

Traducere - Dan Gheţu
Cenaclul Pozitronic - Buzău

Rick Norwood

A treia dorinţă

Rudolph Kent era singur în biroul său cînd djinul se materializă din fumul unui chibrit stins. Djin-ul era un omuleţ mărunt, îmbrăcat cu turban şi şalvari. Se aşează cu picioarele încrucişate în scrumiera lui Rudolph.

- *Şi a treia dorinţă,* întrebă djin-ul.

Rudolph Kent vedea pentru prima oară un djin. Trase din ţigare şi privi în jos spre apariţie.

- OK merg pe mîna ta! Dar de ce-mi oferi a treia dorinţă cînd n-am avut-o nici pe prima?

- Ba ai avut-o, ripostă djin-ul, dar nu-ţi mai aminteşti.

A doua dorinţă a ta a fost ca totul să fie exact ca înainte de a-ţi îndeplini prima dorinţă.

- Altfel spus, am dreptul doar la o dorinţă, spuse Rudolph, oarecum frustat.

- O groază de tipi nu au dreptul nici măcar atît, aşa că fi scurt.

- Nu cred o iotă din ce mi-ai spus, rosti Kent, dar hai să-i dăm înainte. Aş dori să fiu *bărbatul fatal.*

- *INTERESANT,* zise djinul înainte să dispară, *ASTA A FOST ŞI PRIMA TA DORINŢĂ.*

Traducere - Cristian Lăzărescu

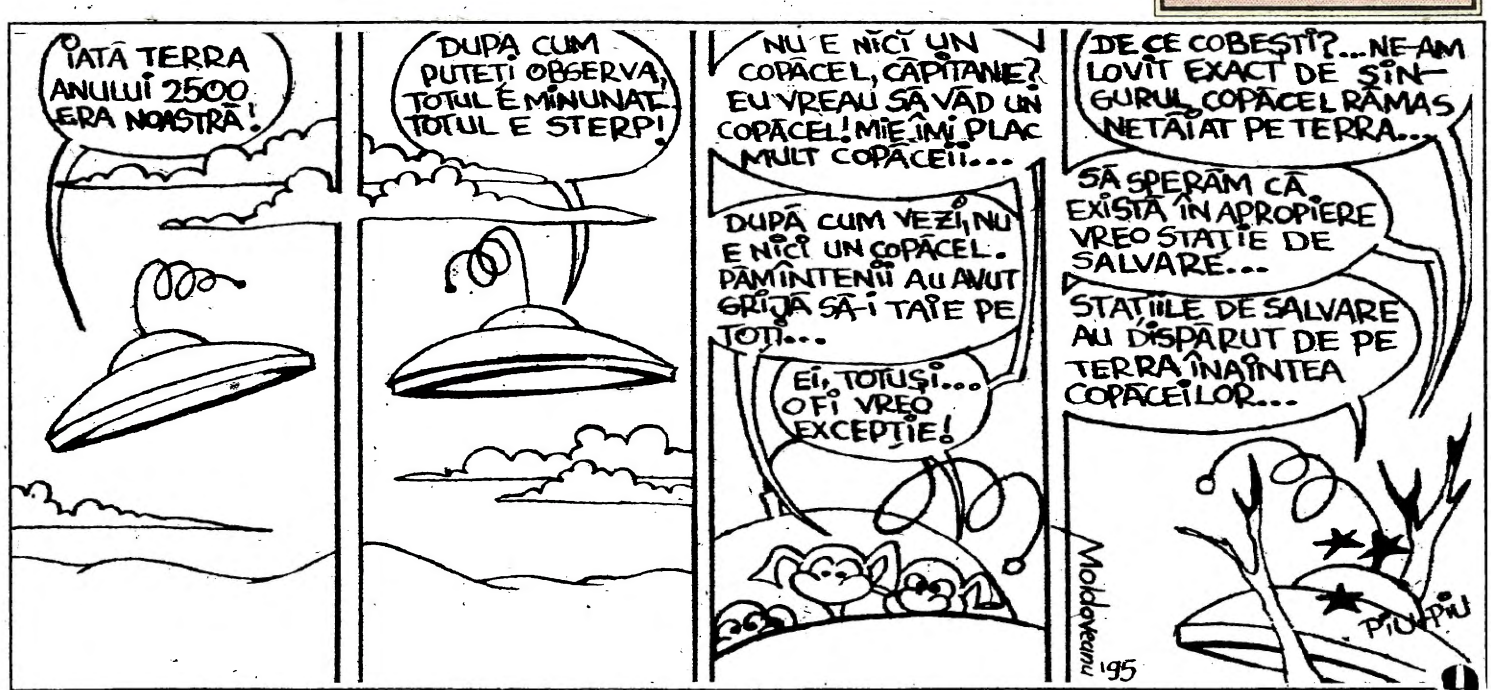

Pompilian TOFILESCU

O zi de şcoală

Întîi avură biologia. Profesorul veni dezbrăcat – scîrbosss, îşi înfioră Alinuţa, văzîndu-i pielea, carcasa emailată – şi începu să predea: capul, picioarele, inima, plămînii îi pluteau demonstrativ prin clasă, prin faţa fiecărui elev.

Ora a doua – matematica. Ionel, un băieţel blond, simpatic, se pierdu într-o dizertaţie asupra benzii lui Mobius. Deşi aceasta avea o singură faţă, nu-l mai găsiră.

Ora următoare rostogoliră o grămadă de biţi încoace şi-ncolo pînă reuşiră să-i aşeze într-un anume fel numit poezie: frunză verde...

Apoi artele. Profu': copii, cine m-ajută? Eu, zise Ina-pistruiata şi copiii îşi conectară creierul cu al ei şi o modelară pe rînd într-o pasăre, într-un apus de soare, în Gînditorul şi în carul cu boi.

Cînd clopoţelul sună ultima oară, în clasă intră Mămica, o FEMEIE care îi demontă şi îi aşeză frumos în cutii pe profesor şi pe elevi, în afară de unul, pe care îl luă de mînă şi plecară acasă.

FLASH EXTERN

Se pare că bătălia pentru *Hugo* la categoria Best Non-Fiction se va da între *Making Book de* Teresa Nielsen şi *The Book on the Edge of Forever* de Cristopher Priest.

Pe data de 29 decembrie '94 a decedat la **Minneapolis Andy Hooper,** cîndva co-editor al fanzinelor Rune şi A Private Heat, din cauza unor complicaţii la plămîni survenite din cauza SIDEI. Se pare că este primul fan-editor american ce moare din cauza acestui flagel al sfîrşitului de veac.

#Fandomul cehoslovac a scos un *Who's who* (Kdo je kdo v ceske a slovenske science fiction). Lucrarea are 85 de pagini format A5 şi cuprinde numele principalilor membri, ceea ce sînt (scriitori, ilustratori, organizatori, fani, editori, ect.), ce au publicat, la ce convenţii SF au fost, adresele şi numerele de telefon. Cartea începe cu o istorie şi o cronologie destul de cuprinzătoare a fandomului ceh şi slovac şi se termină cu o prezentare a cluburilor, fanzinelor şi premiilor. Şi nouă ne-ar prinde bine o chestie d-asta.

Trekismul e în floare în Marea Britanie. Astfel pe 4-5 februarie a avut marea convenţie *Generations,* pe 3-5 martie *AKFT Konvention,* iar pe 11-12 martie Timewarp (cu invitaţi Leonard Nimoy - Mr. Spock - şi Barrett Roddenberry).

A apărut prima istorie a fandomului (american, ce credeaţi). Lucrarea lui Jack Speer numită *Up To Now* începe încă de la Worldconul din 1939. Poate fi achiziţionată scriindu-i lui Richard Newsome, 281 Flatbush Avenue No. 1-B, Brooklyn,NY 11217, USA. Face 5$ +2$ (poşta).

Cătălin Teniţă

BOOKSHOP

Ultimile noutăţi Horror în America

SHADOWS OVER INNSMOUTH

(Umbre peste Innsmouth),
editor Stephen Jones, Fedogan&Bremer Publishers,
Minneapolis, Minnesota, 1994, 339, pag.,

Lansată pe piaţă de Halloween, această antologie este editată de cunoscutul critic Stephen Jones, autor a mai mult de 35 de cărţi, cîştigător a două World Fantasy, a două premii Bram Stoker şi a nouă premii acordate de British Fantasy Society. Punctul de plecare al acestei interesante antologii este povestirea Shadow over Innsmouth (Coşmarul din Innsmouth) a lui Howard Phillips Lovecraft, o parte integrantă a cîtorva povestiri ce formează „Miturile Cthulhu" (se ştie că povestirile lui Lovecraft sînt caracterizate atît prin scene comune de viaţă dar şi prin folosirea unui panteon imaginar de zei şi forţe oculte precum Cthulhu, Yog-Sothoth, Nyarlathe-tep), a căror acţiune se desfăşoară în acea zonă mitică din New England ce include localităţile Arkham (=Salem), Innsmouth (=Newbury), Dunwich (zona de lîngă Hampden, Wilbraham şi Monson, Massachusetts). Inspirîndu-se din această capodoperă a lui Lovecraft (publicată în 1936 deşi scrisă în 1931) şaisprezece dintre cei mai cunoscuţi scriitori englezi recrează atmosfera mitică dar şi într-o continuă decădere atît a zonei Massachusetts cît şi a Angliei sau a unor ţări europene. Toate povestirile au fost scrise între 1988-1994, cu excepţia celei a lui Ramsey Campbell, *The Church în Hight Street,* publicată în 1962, de fapt un fel de colaborare între autor şi August Derleth, editorul lui Lovecraft. Interesantă pentru noi este povestirea *The Homecoming (Întoarcerea acasă)* scrisă de Nicholas Roy în 1994, după o călătorie în România făcută înainte de 1989. Povestirea, cu o atmosferă sumbră, delirantă, descrie întoarcerea unei exilate, Daniela, după Revoluţia din 1989, într-un Bucureşti marcat încă de evenimentele acelor zile. Între autorii celorlalte povestiri găsim atît nume consacrate ale genului horror (Guy N. Smith, *Return to Innsmouth;* David Sutton, *Innsmouth Gold;* Brian Lumley, *Dagon's Bell*; Kim Newman, *A Quarter to Three;* Peter Tremayne, *Daoine Domhain)* dar şi scriitori în plină afirmare (Adrian Cole, *The Crossing;* Brian Mooney, *The Tomb of Priscus).* Volumul este ilustrat de Dave Carson, Martin McKenna şi Jim Pitts. O bună antologie în spiritul operei celui care a scris manifestul horror-ului modern, *Supernatural Horror in Literature.*

Florin Mircea TUDOR

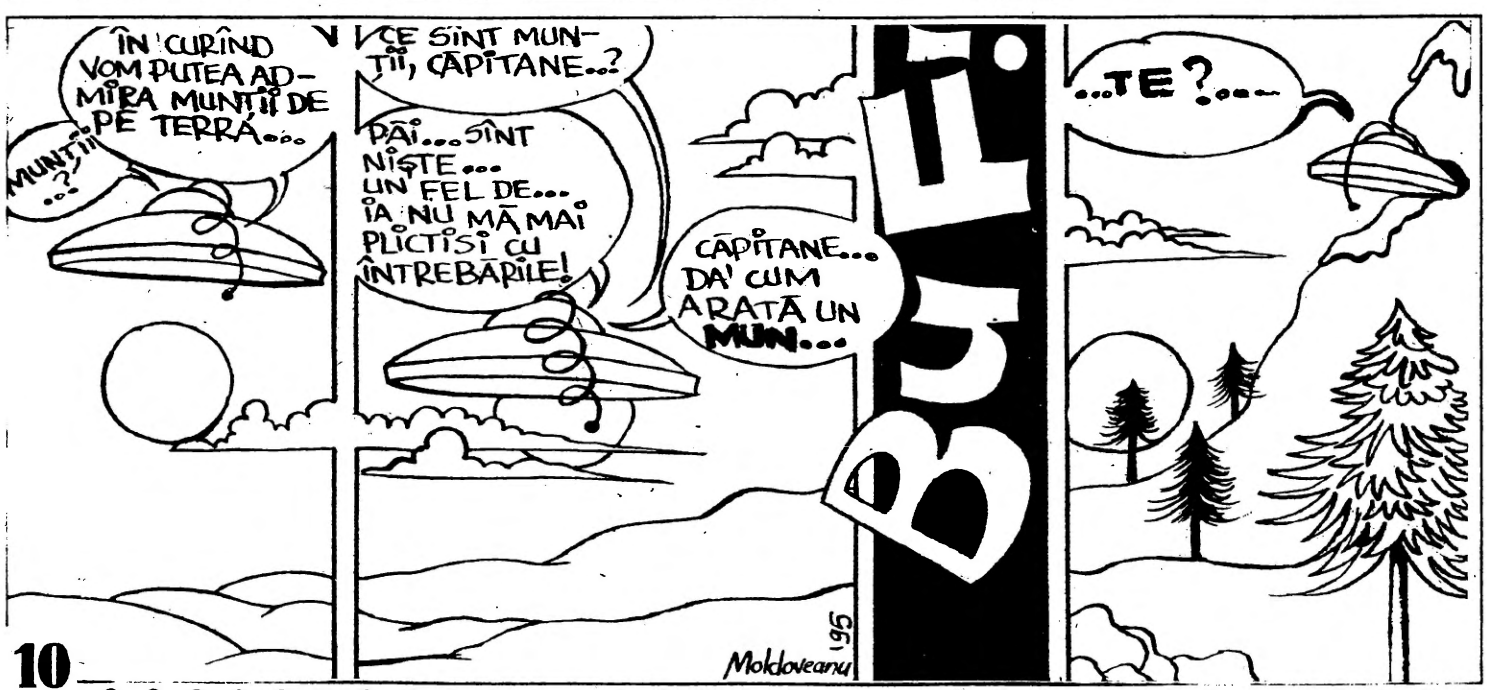

Pașadia MĂGUREANU

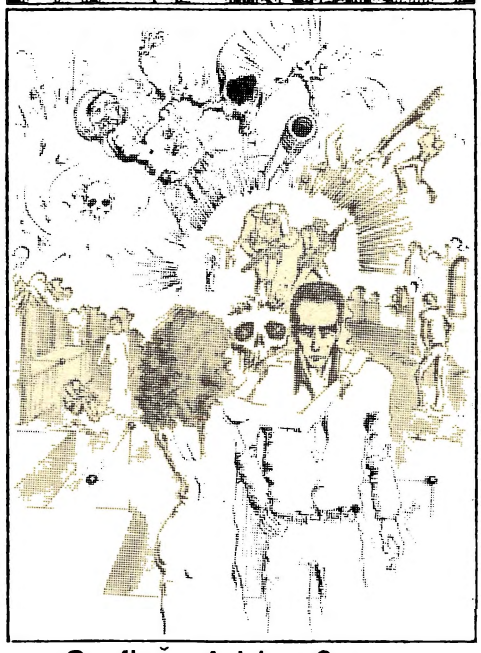

Grafică - Adrian Cancer

Uneori am senzația că, dacă se deschide geamul, noaptea ar năvăli înăuntru, s-ar prăbuși peste mine încărcată de zgomote, de șoapte, de foșnete, de prezențe nedefinite și aș reintra în lume, în lumea în care trăiesc oamenii normali, civilizați. *„Bună ziua, doamnă, bună ziua, domnule, ce zi minunată, nu găsiți? Da, e o vreme splendidă"* și tot așa, la infinit. Civilizație, rafinament, politețe, conveniențe, vorbe, vorbe... Uneori lumea îmi ciocănește în geam și tresar, încă mai am amintiri, încă am păstrat ceva de acolo, de dincolo și mi se pare că e posibil de-a fi redat realului - parcă așa spunea nebunul de Beckett, ce ironie, el lua premiul Nobel în anul în care la Woodstock se striga „No rain!" și eu urlam întîia oară, devenind omenire, cum spune altcineva (și ce frumos știa s-o spună) realului? Aiurea, nu poți fi redat realului, e numai o iluzie, nu există real. Eu sînt realul, nu există nimic în afară de mine, alți oameni, oameni? Fantoșe, marionete cu care un păpușar nebun se joacă la nesfîrșit de-a societatea, ici-colo o sclipire, o părere, (deci), mai sînt și alții ca mine, puțini, prea puțini, ce folos? Nu se vor/ nu ne vom întîlni niciodată, noi, out-siderii, noi, cei cu ochii arși de lună, noi, cei rătăciți la marginea beznei, noi, cei care ne jucăm de-a toată viața noastră, noi, cei ce aparent sîntem, noi, aparent ca restul, mîini, ochi, picioare, gură. Mergem, vorbim, mîncăm, ne îmbătăm la fel ca ceilalți sau aproape la fel, dar în noi există impuritatea, grăuntele de praf (a pomenit cineva de Schopenhauer, nu?), scînteia, ceea ce ne face atît de deosebiți, atît de vulnerabili, atît de... Atît de cum?

Nu-ți mai mușca buzele, Geronimo! Așa îmi spun de fiecare dată cînd simt gustul dulceag și ușor grețos al sîngelui în gură. Nu-ți mușca buzele, Geronimo! Și-mi dezlipesc fruntea de fereastră, lăsînd în urmă o amprentă încețoșată. Ca și cum fruntea mea s-ar fi iscălit pe sticlă. Ca și cum sticla ar încerca să eternizeze goana nebună a gîndurilor care-mi bîntuie prin cap.

(Să eternizeze? Eternitatea e cea mai relativă chestie cu putință!)

Întind mîna spre întrerupător și ezit o clipă – clipa aceea imensă între dorință și împlinirea ei – apoi aprind lumina. Șuvoiul de raze mă învăluie brusc și mă simt străin, dar e numai o senzație trecătoare, după care totul devine confortabil, odihnitor: undeva, sus, universul, aici - lumina deasupra mea și în rest o tăcere de moarte, o tăcere în care te poți legăna pînă la sfîrșitul lumii.

„Dacă nu era ea? Dacă nu i-ai fi văzut fața aia încinsă de fugă prin ploaie? Dacă nu era ea?"

Am iubit-o. Cu furie. Cu patimă. Cu ură, aproape. Cu toată demența de care eram în stare. Cu toți anii pustii în care n-o cunoscusem și ea trecuse prin brațele altor bărbați, fericită sau disperată, plîngînd sau gemînd de plăcere sau blestemînd împuțita de viață. Așa făceam și eu în brațele altor femei. Am iubit-o cu toate nopțile în care îmi venea să urlu și mă îmbătam și-mi vomitam măruntaiele din mine și-o luam de la capăt, fiindcă ce altceva poți face cînd ești cumplit de singur și nebunia face fîl-fîl și simți că ai mai vrea să te spînzuri de cîntecele lui Leonard Cohen?

Doamne, cît am iubit-o! Într-o zi i-am cumpărat un munte și am rîs de uimirea din ochii ei cînd i-am prăvălit la poartă, cu rîuri și păduri, cu puntea veche de un milion de ani. În altă zi am ucis-o, definitiv și irevocabil, pentru că o iubeam atît de mult, pentru că nu suportam gîndul că aș putea s-o pierd.

Nu-ți mai mușca buzele, Geronimo! Știi bine că ea e acolo, în insula ta, și te va aștepta mereu, chiar dacă tu nu vei veni niciodată. Nu-ți mai mușca buzele, Geronimo! E inutil. Nimic nu are sens.

(Oare cum o fi să te simți normal? Aidoma celorlalți? Să știi că ești cineva, că ai o identitate, că aparții unui loc anume, într-un timp anume? Că te poți agăța de ceva stabil?

Că poți da un sens lucrurilor din jur?)

Aseară, pe un peron pustiu, stătea o femeie frumoasă și singură. (Ce gară era? Nu știu. Gări, stații... Nu au un nume. Nici măcar nu există). Și trenul s-a oprit. (De ce? Nici asta nu știu). Femeia a urcat - părul îi flutura pe umeri. Cînd trenul a pornit, ca o sfidare, s-a întors și și-a aruncat pantofii din picioare undeva în noapte.

„Ești atît de străină și atît de frumoasă", i-am spus, mîngîindu-i pletele. „Te simt și n-am cum să păstrez sentimentul ăsta că totul se sfîrșește, ceva - nici șovăială, nici vis, nici deznădejde. Eu sînt Geronimo!".

„Eu sînt suedeză", mi-a răspuns, și-a tăcut. A tăcut pînă am simțit că îngheț și că mă pierd în cer, pentru că era beată și atît de frumoasă, încît într-un tîrziu a deschis ușa vagonului și a sărit în gol, iar unduirile părului ei au plutit un timp în întuneric, în spațiul convalescent dintre da și nu, ca un mare semn de întrebare după un de ce imposibil.

Nu-ți mai mușca buzele, Geronimo! E ultima oară cînd mai rostesc cuvintele astea: zorile au început să se prelingă în compartiment și drumul se apropie de sfîrșit. Am renunțat să mai scot din valiză fotografia din tinerețe a lui Dumnezeu. La ce bun? Mă uit afară și văd că pomii au devenit foarte rari, iar cerul a căpătat o nuanță trandafirie. În curînd soarele va răbufni în sus și trenul meu, trenul-fantomă, va ieși pe portița din fundul grădinii, plonjînd de la ultimul etaj al Pămîntului.

Doamne, și cît am iubit-o!...

debut DEBUT debut DEBUT

Liviu Radu se întreabă:

Ce se mai publică în...

ANALOG – ianuarie 1995

(număr dublu, cu ocazia celei de-a 65-a aniversări)

Stanley Schmidt – Cold Fusion Conundarum
Editorialul acestui număr porneşte de la experimentul Fleischmann–Pons, care trezise multe speranţe în urmă cu cîţiva ani. Din nefericire, experienţele n-au putut fi repetate, aşa că de la entuziasmul iniţial s-a ajuns la un pesimism total. Un recent articol al lui Edmund Storms, în Technology Rewiew, demonstrează că experimentul a obţinut suficiente rezultate ca să sperăm că vom obţine fusiunea nucleară.

Julia Ecklar – Tide of Stars (nuvelă)
Rachel şi Proctor Tovin încearcă să descopere de ce dispar meduzele de pe o planetă oceanică. O nuvelă hard SF, plină de amănunte tehnice, chiar prea plină... Un ecologism bine susţinut, dar în defavoarea acţiunii.

Ben Bova – Space Profits (articol)
Celebrul scriitor remarcă reducerea substanţială a programelor spaţiale guvernamentale, care nu mai au motivaţie politică. A trecut mult timp de la zborurile Apollo... Singura soluţie: acţiunea firmelor private, care pot obţine profituri serioase din cercetările spaţiale... Chestia asta cu privatizarea parcă am mai auzit-o undeva...

Daniel Hatch – In Forest Afloat Upon the Sea (nuvelă)
O lume oceanică, pe care sunt răspîndite insuliţe şi plauri. Oamenii sînt urmaşii supravieţuitorilor de pe o navă eşuată pe acea planetă. Au dezvoltat o civilizaţie aparte, de navigatori. Şi o religie care consideră că totul se desfăşoară conform unui plan divin. Povestea unui adolescent pe care evenimentele îl maturizează. Remarcabilă.

Arlan Andrews – Heinlein's Children (schiţă)
Oamenii ajung pe Marte. Ca să descopere că anumite lucruri de acolo (sfinxul, piramida, etc.) sînt construite recent, după lansarea primului satelit artificial de către pămînteni, de Civilizaţie galactică, cu un scop bine definit. Însă oamenii n-au înţeles mesajul şi au pierdut timp şi bani... Galacticii aşteptau, ca orice fiinţe superioare, să fie invitaţi pe Pămînt, să ne înveţe...

Hayford Pierce – Deep – fried Black Diamonds (povestire)
Ling Wong Guoy descoperă că pe Ceres trufele cresc cît grape-fruit-urile... Avînd în vedere cît costă trufele (diamantele negre), acest lucru înseamnă posibilitatea unor profituri uriaşe. Se construiesc sere, se produc cantităţi imense, dar cînd are loc lansarea produsului pe Pămînt, trufele imense explodează! Serviciul secret francez îşi protejase producătorii... Chinezul rămîne cu o cantitate imensă de trufe pe care n-o vrea nimeni... Şi, întrucît sunt mai ieftine decît cartofii, le prăjeşte şi le serveşte în restaurantul lui de pe Ceres drept garnitură la... hamburgeri... Amuzant.

Laurence M. Janifer – The Neander Ifrit (schiţă)
Un om de Neanderthal descoperă un vas în care e închis un ifrit (djin). Îşi exprimă dorinţa ca fiul lui să fie conducătorul tuturor oamenilor. Ifritul îi îndeplineşte dorinţa – fiul lui ajunge un Cro Magnon...

G. Harry Stine – Palimpest (articol)
Din nou, necesitatea iniţiativei particulare în cucerirea spaţiului.

Gregory Bennett – The artemis Project – Selling the Moon
Aceleaşi idei, însă foarte bine documentate. Statistici, preţuri, etc. Şi detalii convingătoare despre proiectul Artemis. Mai că-mi vine să cumpăr şi eu o bucată de Lună...

Katherine Mac Lean – The Kidnapping of baroness 5 (povestire)
Cînd se întoarce acasă, vrăjitoarea descoperă că nişte nomazi i-au furat doi vieri şi o scroafă (baroneasa 5). Ajunge tocmai la timp: hoţii n-au apucat să taie porcii. Nici n-o vor face, pentru că scroafa fată...

Grafica: Adrian VLASCEANU

copii! Vrăjitoarea din evul mediu timpuriu se ocupă cu inginerie genetică şi transplant de organe! O povestire de-un umor copios, cu poante bune, şi care dovedeşte o imaginaţie trăsnită. Bună...

Stephen L. Burns – Down under Crater Billy (nuveletă)
O poveste amuzantă despre cercetări în domeniul hranei. Mai ales în privinţa brînzeturilor... Plăcută.

Robert J. Sawey – Hobson's Choice
Un roman în serial, despre care vom spune mai multe după ce-l citim în întregime.

ANALOG – februarie 1995

Stanley Schnidt – Excuses and evolution
Editorialul din acest număr porneşte de la justificările relativ naive ale infractorilor, luate însă în seamă de judecători. Problema nu ţine de lege, ci de atitudine, de un mod de a privi lumea. Efectul prevăzut de Schimdt: o societate care găseşte scuze criminalilor se va autodistruge, din două cauze:
– numărul infracţiunilor va creşte;
– moştenirea ereditară va fi compromisă de genele degradate ale infractorilor.
Soluţia: societatea trebuie să se apere pe căi darwiniste, eliminînd indivizii necorespunzători.
Şi ce zice Amnesty International?

Tom Ligon – The delicate crunch of Marshmaloows (nuvelă)
Pe o staţie orbitală lucrurile încep să meargă prost, deşi numărul de ore lucrătoare e mult mai mare decît pe Pămînt. (Se lucrează în toate zilele, cîte 12-14 ore). Soluţia: oamenii trebuie să se recreeze, să pună suflet în ceea ce fac, să se implice. Un studiu serios asupra efectelor vieţii de rutină.

Paul Levinson – The way of flesh (schiţă)
O conferinţă despre dispariţia unor societăţi. Natalitatea scade, pentru că a avea copii înseamnă să renunţi la comoditate.
Spirituală.

Donald Kingsbury – The Janus – headed arrow of time: entropy and time structure.
Un articol care susţine că, în fapt, o călătorie în trecut e la fel de imposibilă ca şi una în viitor: există o multitudine de trecuturi şi de viitoruri. Va fi greu de identificat cel din care venim. Mai mult decît atît, maşina timpului ne va duce în punctul din care am plecat. Totul bazat pe cele mai noi teorii din fizică...

Mice Moscoe – Touch a star (nuveletă)
Un grup de copii construiesc o rachetă, din dorinţa de a ajunge la stele. O poveste sensibilă, convingătoare, deşi plină de detalii tehnice.

Jerry Oltion – Schrodinger
(nu poţi şti ce s-a întîmplat cu pisica supusă unui experiment, pentru că, dacă deschizi cutia, schimbi condiţiile experimentului). Are senzaţia că se află tocmai într-o asemenea situaţie absurdă...

John G. Cramer – NASA goes FTL. Craks în nature's FTL armor
Un articol ce documentează că se poate călători cu viteze supraluminice. Sînt enumerate teorii: efectul Casimir (viteza mai mare a luminii între două plăci între care există vid real); nonlocalizarea cuantică; tahionii; dimensiuni în afara celor patru cunoscute...
Interesant. Bună sursă de inspiraţie pentru hard SF.

J. Steven York – Walking the witch (povestire)
Poţi să zbori, aşa cum ne învaţă Superman, într-o lume virtuală. Într-o asemenea lume poţi chiar să descoperi dragostea...
Frumoasă poveste, plină de sensibilitate.

Robert J. Sawyer – Hobson's choice
Penultima parte a unui roman în serial. Aşteptăm sfîrşitul ca să vi-l prezentăm.

Grafică NICOLAE MOLDOVEANU

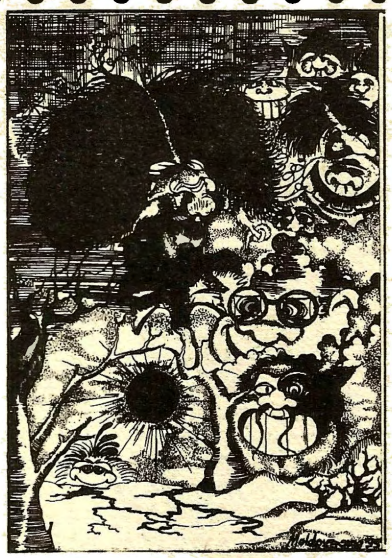

DANA CERNAT

CREATORUL

- Au aterizat la mine în grădină printre straturile de legume şi-au mîncat tot, da ştiţi cum? Nimic n-a mai rămas, au ras tot, făcu Marty şi lovi paharul cu mîna demonstrativ. Gaşca tresări impresionată. Ce grozav eşti, parcă spuneau! Marty îi privi plin de încîntare. Un public de-a dreptul ideal! Niciodată, în toată cariera lui de mincinos profesionist, nu avusese un asemenea succes. Le turnase toate aiurelile posibile. Le povestise despre nevastă-sa cea mică şi nervoasă, care zbura în jurul casei călare pe un făcăleţ, despre pisica lui ultragenială care ştia să numere, despre comoara de microprocesoare pe care o descoperise chiar el sub statuia lui Hermes din parc, despre vecinii lui tîmpiţi care fac amor pe acoperiş şi aruncă cu roşii în conservă după trecători, despre marţienii care îi invadaseră proprietatea şi mîncaseră toată recolta de ceapă, despre Buggy Bogart cel care încearcă să-l calce cu tractorul în fiecare zi, despre puterile lui de superman şi despre multe altele... La sfîrşit îi făcuseră cinste cu o bere şi-l invitaseră pe acolo, insistînd să-i plătească 1 000 (una mie)$ (US dollars) per seară (sau per oră, că nu-şi mai amintea exact). Şi totul începuse odată cu apariţia şmangăului, tipul ăla cu haine de la Armani, încălţăminte de la Versace şi freză de la coaforul din colţ. Se aşezase în faţa lui, rînjind mieros şi-l îndemnase să-i povestească şi dup-aia totul a mers ca pe roate c-au venit toţi şmangăii din zonă.

Acu' Marty mai ştutise şi nişte portofele şi de-abia aştepta să ajungă acasă şi să tragă un chef cu Sonia. În sfîrşit, creaţiile sale erau remunerate cum trebuie.

Ajuns în vecinătatea blocului în care locuia, („Home, Sweet Home") se trezi lovit în cap cu un proiectil cilindric pe care scria „Red Tomatoes".

- Au! vru să articuleze Marty, dar amuţi de groază văzînd o magaoaie de maşină ce scuipa gaze de eşapament în prostie, repezindu-se cu „n"mile/h drept spre el.

Marty începuse să-şi spună rugăciunea cînd o femeie mărunţică şi negricioasă apăru de niciunde şi-l pocni pe draivăr drept în moalele capului cu un făcăleţ de inox.

- Na, na, nenoricitule! Să-mi omori bunătate de bărbat care vine întotdeauna acasă fix la ora 2 a.m., mirosind a băutură şi a parfum ieftin. Unde-ai fost, mă, pînă la ora asta? urlă ea îndreptîndu-şi atenţia spre Marty.

Sus numitul folosi o pauză între două respiraţii şi se teleportă în grădină. Acolo fu agresat vizual şi auditiv de o mulţime de omuleţi verzi cu trei picioare, care strigau ceva într-o limbă necunoscută şi urît mirositoare, agitînd pancarte cu inscripţii fosforescente şi poliglote: *„Vrem ceapă!", „Nous voulons de l'oignon!", „We want onion!", „Wir wunschen Zwiebeln!", „Nu daţi în marţian!"*

- 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, începu motanul să numere. Ai bulit-o rău! Îs cam mulţi! Fă ceva pentru tine. Eventual poţi să fugi.

Dar Marty nu aşteptă finalul evenimentelor. Se vede că vizionatul prea multor filme de groază nu-i priise. Ce coşmar, Dumnezeule! Gîndindu-se mai bine, trase concluzia, fiind bărbat, că e vina altcuiva. Nu se ştie dacă această incredibilă intuiţie a lui Marty a venit de undeva sau era deja acolo. Cert este că figura şmangăului îi apărea acum extrem de suspectă. Şi de aceea zbură pînă la cîrciumă.

Acolo îl găsi pe şmangău înghesuit între două tipe şi fără să stea prea mult pe gînduri îl burduşi bine de tot, mormăind nişte chestii prea vulgare ca să apară aici. Gaşca reuşi cu greu să-i despartă.

- Ce-ai păţit, omule, întrebară ei nedumeriţi.

Marty înghiţi în sec şi încercă să spună ceva, dar nu reuşi. Pentru prima oară simţea nevoia să se justifice dar pur şi simplu nu putea să spună adevărul.

- Ăă, nimic. E OK. Totul e ca la început, îngăimă Marty pe fundalul unui mare pocnet (în english „Big - Bang")...

Şi atunci a fost Ziua 1.

Cenaclul Pozitronic
Buzău

EXORCISTUL

De la primul apel al telefonului, Gaston LeBlanc ştiu că este căutat de un om disperat: o soţie înlăcrimată, un fiu copleşit de situaţie sau, pur şi simplu, vecinul atotcunoscător. De aceea nici nu se grăbi să răspundă. Şi, în timp ce aerul era străpuns de săgeţi sonore, privirea îi alunecă peste colecţia de crucifixe, rînduite deasupra biroului ca puştile în rastel. Atenţia îi zăbovi apoi pe rafturile încărcate cu ediţii rare, legate în piele. Încercă să silabisească titlurile aurite de pe cotoare dar, plictisindu-se, activă imprimanta pentru listarea pasajelor digitale din Avicenna. Abia apoi întinse o mînă molatică spre receptor.

Nu se înşelase. Numai că vocea din ureche îi suna foarte cunoscut. De cînd avea nevoie preşedintele lui „American Bank" de talentele sale?

– Să văd ce pot face pentru nefericitul tău funcţionar, Mike! Da, înţeleg, vă depanează sistemul informatic, dar crede-mă, sînt foarte ocupat... De cînd psihiatrii s-au declarat depăşiţi, numai Dumnezeu trebuie să le rezolve pe toate! Uite, pentru tine am astăzi o jumătate de oră liberă, la prînz! Altfel nu mă mai prinzi toată săptămîna... Da, cunosc adresa... Domnul cu tine!

Închise telefonul şi privi pendula. Trebuia să se grăbească. Oricum, Mike merita acest serviciu. Măcar pentru discreţia cu care-i păstra secretul operaţiunilor financiare, nu tocmai ortodoxe, şi tot îi era îndatorat. Dar ce să-i faci? Aşa e cînd ai ajuns cel mai în vogă exorcist din New York, banii curg! Şi nu poţi să-i investeşti doar în construcţia bisericilor...

Deschise trusa de lucru. După simptome avea de-a face cu un diavol dintr-un cerc inferior. Aceştia erau cei mai numeroşi însă puteau fi goniţi uşor. Puse înăuntru trei crucifixe micuţe, din argint sfinţit, adăugă punguţa de catifea vişinie cu nisip de pe Sfîntul Munte, compact-discul cu rugăciunile Sfîntului Andrei, în interpretarea corului de copii al Catedralei din Cracovia iar pentru orice eventualitate înhăţă de pe birou şi cutia cu antispastice „I.G. Farben-Vatican". Poate că, printr-o minune, omul era epileptic. Dar aşa ceva nu mai văzuse de aproape 20 de ani...

În timp ce liftul îl cobora 37 de etaje, Gaston LeBlanc se gîndi înduioşat la psihiatrii secolului al douăzecilea. Ce muncă titanică, risipită într-o erezie! să-i negi pe Diavol, încercînd să explici evidenţa prin termeni suciţi ca „ego", „complexe" sau „pulsiuni"... Domnul i-a adus, în fine, pe drumul cel bun. De altfel, nu aveau încotro! Bolile psihice căpătaseră în ultimii ani toate caracteristicile îndrăcirilor.

Uită însă de psihiatri, în timp ce-şi conducea Cadilacul prin furnicarul oraşului, blestemînd ziua liberă a şoferului. Atent la trafic, nu onoră nici măcar cu o privire picturile habitaclului, reproduceri măiestre ale Capelei Sixtine. Asta e soarta artei comerciale... Nu le mai plînse de milă nici în sfertul de oră petrecut în compania funcţionarului contorsionat, prăbuşit pe marmura din holul lui „American Bank". Omul îşi boţise costumul de mătase şi rîdea cu sughiţuri, rotind în jur ochii fără vedere. Exorcistul trebuise să recite trei imprecaţii de tărie medie, apoi îl stropise pe individ cu puţină aghiazmă ultra-rafinată. În sfîrşit, demonul ieşise ca un fum din nările şi gura victimei.

Reîntors la birou, Gaston Leblanc îşi freca mîinile, mulţumit. Faima îi crescuse, contul i se rotunjise iar gloria Domnului strălucise din nou. Se îndreptă cu paşi fermi spre crucifixul masiv, la care obişnuia să se roage în ultima vreme. Nu străbătu însă nici jumătate din încăpere şi se prăbuşi moale pe covor. O ectoplasmă roşie îi ieşi din ureche şi se prelinse spre calculatorul exorcistului. Tastatura se mişca de zor, descriind codurile de acces la sistemul informatic al NATO. Ajunsă în modem, ectoplasma se transformă în impulsuri electro-magnetice, alergînd cu viteza luminii prin reţeaua telefonică. Interfaţa computerelor NATO o născu a doua oară, sub formă unui mesaj digital. În noua înfăţişare, rutina colindă puţin prin memoriile de mare capacitate, pînă întîlni un virus, pitit în coada unui program ce trata o aplicaţie cu rachete nucleare tactice, în Europa de Est. Între cele două entităţi avu loc un dialog emoţionant, în cod maşină:

– Bine ai venit, mărite Asmodeu! Credeam că m-ai uitat în ascunzişul acesta mizerabil!

– Nici vorbă, Azazel! Am veşti bune. Ţi-am găsit o garsonieră, într-un dicţionar de la „American Bank". Acolo stătea un amărît din cercul 7, care nu-şi mai plătise de mult chiria. L-am dat afară şi poţi oricînd să te muţi.

Dar ai grijă ca să nu-mi rămîi şi tu dator...

Cristian COCEA

Radu Haraga

Geea

Transferul o aruncă instantaneu pe planetă. Valuri-valuri, ceaţa o învălui imediat. Nu mai vedea acum nici măcar la un metru, aşa că începu să păşească atentă pe solul stîncos. Ceva o făcu să se împiedice; blestemă şi se ridică rapid, deja obosită, deja un pic speriată.

Cine altîl puteau fi de vină decît colegii de breaslă tîmpiţi pe care-i avea? Era singura femeie-protector din colţul acela de galaxie, iar ei nu scăpau nici un prilej ca s-o tachineze. Cînd îşi reaminti poveştile lor despre noua lume, un fior îi strînse inima. „Idioţii! Nonsensuri!" Îi împuiaseră capul cu eşecul celor cinci expediţii care nu duraseră mai mult de şase ore în total din cauza – cui credeţi? – a fantomelor. Da, a spiritelor sau cum vreţi să le spuneţi. Binevoitori, îi povestiseră cum membril echipajelor intrau pe rînd în biroul psihiatrului, cu chipul răvăşit, aproape să înnebunească. Şi multe altele...

Pentru a pune capac la toate, aburul acesta care emana din pămînt făcea să pară complet straniu tot ce întîlnea în cale: un cuib deveni o gură flămîndă, un rozător – un şarpe colcăind la picioarele sale... Iar imaginaţia, bineînţeles nu stătea degeaba: monştri oribili – preluaţi din filmele de duzină cu care îi îndopa non-stop arhiva – se repezeau spre ea, mîini îi atingeau părul.

Ţipă.

– S-a întîmplat ceva, dragă? se auzi în receptor.

– Nimic, se bîlbîi.

– Răspunde odată!

– Nimic, repetă exasperată.

– Hei, cred c-am pierdut contactul cu Alice, auzi înfundată în receptor vocea transmisionistului.

– Nu glumiţi cu mine, vă rog...

– Alice, răspunde dacă ne auzi. Alice!

Nu glumeau. Izbucni în plîns, şi sughiţurile ei dădură impresia cîtorva zeci de lilieci năvălind spre ea de pretutindeni. Căzu, dar se încăpăţînă să meargă. „Încă puţin" îşi spuse, încercînd să nu ia în seamă colţii de pe care picura sînge, săbiile pîndind în umbră, capacele sicrielor deschizîndu-se, craniile hăpăind în gol...

Urlă, un urlet fără sfîrşit, groaza revărsîndu-se din fiecare por al fiinţei sale îmbibată cu umezeala din jur. Aproape două minute coardele vocale rămăseseră aşa, încordate, sub presiunea unui creier paralizat de frica atît de umană. Rătăcea în acest răstimp orbeşte, fără să ia în seamă steiurile de piatră de care se ciocnea şi care-i lăsau pe corp tot mai multe vînătăi. Durerea ar fi făcut-o în mod normal să leşine de mult, dar mecanisme bine ascunse în subconştient o făcură să uite că mai există şi altceva decît spaima aceea paralizantă, peste orice chin imaginabil.

Apoi, se linişti brusc. Ceva se întîmplă. Desigur, se risipea ceaţa! Aburul dispărea ca aspirat de plămîni nevăzuţi, în timp ce peisajul se lumina încet sub puterea crescîndă a Soarelui. O bucurie imensă o invada. Se terminase, da, se terminase, coşmarul avea să piară, era bine, va scăpa, se înţelege.

Abia atunci văzu că în vreme ce ceaţa se ridica, chipuri hidoase, pe care nici o minte nu le putea plăsmui, oricît de bolnavă ar fi fost, se conturau tot mai clar într-un cerc perfect în jurul ei.

Şi nici măcar nu putu să zică ceva, pentru că răguşise de cîteva ore bune.

Pe serios

David FLORIAN

Nu ştiu cum mă cheamă, cum mă strigă lumea pe stradă, nu îmi cunosc imaginea, nu ştiu ce vîrstă am, dar mă simt şi acest lucru este minunat. Sînt eu - sîntem noi. Ies din casă, sar pe geam, ies pe hom, pe tunele secrete, încui uşa, o las deschisă, o iau cu mine, n-o bag în seamă şi bag cheia în buzunar, o înghit, o uit în uşă, o arunc peste umăr în grădiniţa cu flori, gîndindu-mă că, dacă nu o găsesc eu atunci ce să mai vorbesc de hoţi, îmi bag mîinile în buzunare, le ţin pe ceafă, mă scarpin, le agit pe lîngă mine şi le las tot în buzunare socotind că dacă unul vine să îmi ardă una după ceafă tot n-am ce face, cînt, strig, urlu, şoptesc, vorbesc, tac, fluier, căci dacă nu fluier atunci îmi aduc aminte că am lăsat robinetele deschise şi atunci tot voi fluiera, dar a pagubă, zbor, înot, merg pe jos, nu pentru că ar fi sănătos ci din alte motive ale transportului în comun şi în comunitate, feresc o turmă de autobuze, le pun piedică, le ignor, fentez cîteva băltoace, calc direct prin ele, le ignor, le trec înot, sar peste ele, mă ciocnesc de o blondă, o frumuseţe plictisitoare, o admir, o iubesc, o admir, o urăsc, o plîng, o ud, o călugăresc, merg la cules de porumb, de mere, de struguri, de ananas, de case, de nisip, de vorbe în vînt şi dacă încerc să vă spun tot ce fac oamenii pe lumea asta n-aş mai termina nici mîine dimineaţă!

Sînt eu - sîntem noi.

Aşadar merg pe jos, fluierînd, cu mîinile în buzunare, pe colinele verzi şi domoale din apropierea casei mele, împiedicîndu-mă la fiecare pas şi totul era la fel de magnific precum un orăşean la cules de porumb. Îmi spuneam că nimic nu va reuşi să-mi tulbure plimbarea, cînd pămîntul a început să se zguduie. Cutremur! Aşa mi-am spus speriat. Pămîntul se zbătea nervos de parcă ar fi vrut să se scuture de mine; probabil că nu-i plac, mi-am zis zbătîndu-mă pe jos, tăvălit pe toate părţile, aruncat prin aer şi trîntit peste colina răzvrătită.

- Opreşte-te! strig supărat. Încetează odată! Ce ţi-a venit?!

Pămîntul fierbea şi începusem să mă satur de zbenguială cînd am observat lumina. Venea de undeva din adîncuri, la început slabă, dar apoi a început să crească brusc în intensitate, pămîntul a început să se crape hidos de parcă ar fi vrut să mă înghită, apăruse şi un zgomot infernal şi totul mi se părea că seamănă cu o cratiţă uriaşă iar eu sînt capacul.

Dar cratiţa fierbea iar eu îmi spuneam că niciodată nu mai ies la plimbare fără umbrelă. Apoi totul a încetat brusc. Pămîntul nu s-a mai mişcat, zgomotul a încetat, lumina a dispărut iar eu tot n-aveam umbrelă.

Zăceam prăbuşit şi inert şi nu ştiu cît am rămas aşa cînd cineva reuşeşte cu foarte mare atenţie să se împiedice de mine.

- Au! strig.

- S-a întîmplat ceva ? aud o voce nedumerită.

- Mi-ai călcat umbra! răspund.

Deschid ochii şi privesc mirat ceva. Seamănă cu ceva...Oare cum s-o numesc? Este... ceva... diform din care ţîşnesc gaze, aburi, şi simt cum din mine ţîşneşte şi bucurie.

"O navă extraterestră" strig şi sar în picioare. Dar ceva nu este în regulă. De ce are motoarele sus? Parcă ar fi cu vîrful în jos! Ce chestie. Dar omul se adaptează rapid situaţiei aşa că mă prăbuşesc leşinat, o iau la fugă, cad în fund, rămîn în picioare, dar pînă la urmă stau în cap. Dacă lumea ar deveni de-a-ndoaselea atunci ar fi mult mai uşor să ne învîrtim şi noi. Simplu, nu?! Acum nava parcă era înfiptă într-un tavan verde şi ondulat spînzurînd deasupra unei prăpăstii albastre. "Splendid!" exclam şi atunci îmi aduc aminte de voce. Mă răsucesc şi văd o fiinţă ce încearcă să-mi demonstreze că a fi biped nu înseamnă a te sprijini pe două picioare cît a te agăţa cu ele. N-a reuşit!

- Bună ziua! Hello boy! Ciao! Buenos dias! Îl salut eu entuziasmat. Din ce galaxie vii?

Îl văd uluit, dezamăgit şi invers. Mi-au amorţit mîinile şi mă ridic în picioare.

- Din ce galaxie vii? repet întrebarea.

- Nu vin din nici o galaxie! îmi răspunde.

- Nu?

- Nu.

- Deci nu eşti extraterestru?

- Nu, nu sînt.

- Nu?

Şirii

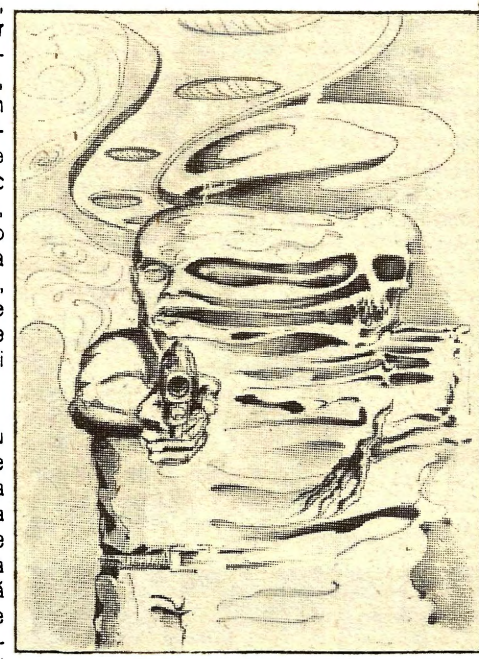

Grafică - Adrian Cancer

- Nu.

- Te salut! strig şi plec supărat. Ce oameni! fac asemenea glume! Cum e posibil?! Neserioşii ăştia!

Mă trezesc, mă scol, zac în pat, mă ridic în picioare, alunec pe sub pătură, mă rostogolesc, privesc ceasul, îl arunc, îl zdrobesc sub călcîi, îl împuşc, n-am ceas: este ora 7. Afară este gălăgie. Scot capul pe geam, nimic: afară nu e gălăgie. Afară sînt oameni şi ei produc gălăgie. Dar de ce? De ce cumpără toţi ziare? De ce aleargă, ce rost are asaltul taxiurilor, autobuzelor, bicicletelor, trotinetelor, bărcilor şi zepelinelor. Unde se duc? Mă arunc în învălmăşeală şi alergăm toţi pînă ne oprim. Atunci cînd ne oprim, de obicei, oamenii stau pe loc. Şi noi stăm. De ce stăm? întreb. Nu ştii? Nu, răspund. Chiar nu ştii? Nu, chiar nu ştiu de ce s-au adunat atîţia oameni acolo şi nimeni nu ar putea descrie valul de indignare ce plutea pe buzele lor. Neserioşii!

Cei doi se priveau şi zîmbeau. Superiorul zîmbea aşa cum numai superiorii ştiu să zîmbească în toate timpurile şi perioadele istoriei. Subalternul rămîne subaltern în toate timpurile şi perioadele zilei şi noaptea depinde de sexul şefului.

- Deci? întrebă şeful. Ai reuşit?

- Nu.

- Cum aşa?! Doar ai primit toate aprobările pentru contactul cu terestrii. Şi atunci? Ce s-a întîmplat?

- Ştiţi, începu subalternul, am aplicat varianta numărul unu.

- Şi?

- Şi n-a dat rezultatele scontate. Şi atunci am anunţat oficial populaţia terestră de contactul de gradul III pe care intenţionăm să-l realizăm cu ei.

- Şi?

- Şi s-au adunat toţi, am venit şi noi?...

- Spune omule odată!

- Nu mă jigniţi, vă rog! Eu nu mai am încredere în oameni. Sînt neserioşi. Zău! De sute de ani vor să facă contactul cu noi şi atunci cînd venim, nu voi putea pricepe niciodată de ce toţi erau cu ochii în sus, spre cer! Eu cred că au devenit prea aerieni şi au uitat să se uite şi în jos. Îmi pare rău pentru ei.

- De ce?

- Păi dacă se uitau atunci sigur că ne vedeau şi pe noi: INTRATERESTRII! Neserioşii...

POZITRONIC-PITEŞTI

"Creatorii au libertatea de a fi imperfecți"

Adrian BĂNUȚĂ - Ovidiu Bufnilă, ești singurul scriitor SF care a protestat împotriva faptului că editura Nemira a dat publicității sondajul de opinie realizat. Crezi că publicarea lui va avea un efect negativ asupra vînzării noii tale cărți - "Moartea purpurie"?

Ovidiu BUFNILĂ - Formula folosită de editura Nemira - *scriitori români de SF sfătuiți să scrie în continuare* - e de-a dreptul comică dar și plină de penibil! Eu, de exemplu, scriu și voi scrie toată viața pentru că așa am chef! Alți scriitori o fac pentru că vor să spună ceva, vor glorie, vor bani, vor să scape de angoasa de sfîrșit de secol și așa mai departe. Am mai spus-o, aventura scrisului e individuală! În sfîrșit, e posibil ca directorul unei rețele de difuzare, citind acest sondaj, să refuze nu numai **"Moartea purpurie"** dar și cărțile altor scriitori români de SF. Ceea ce e straniu, e că fandomul ratează, ca și în cazul **Eurocon-ului**, o clarificare necesară!

A.B. - În interviul din nr. 65 al JSF spuneai: "în SF, ca peste tot, există o puternică mafie" ți-ai schimbat cumva opinia, sau poți să ne aduci noi argumente?

O.B. - Nu, mafia există, numai că înainte era vorba de promovare iar acum de bani. Ceea ce li s-a întîmplat *nouăzeciștilor* de la *"Super Nova"* din Iași exprimă felul în care se poate manifesta o *"măfiuță locală"*. Dar, bănuiesc, atacurile mai mult sau mai puțin voalate la adresa nouăzeciștilor au și un substrat politic. Nu sînt doar semnul nostalgiei unor optzeciști după *"paradisul pierdut"...*

A.B. - Ultima lucrare publicată în JSF - Cadavre de lux, este o mostră de horror autohton, de bună calitate. Ce-ai mai scris în ultimul timp, ai o nouă orientare?

O.B. - Am terminat, în sfîrșit, romanul **"Războiul lui Moreaugarin"**. Mai am în lucru încă cinci romane! Dar e bine să nu mă credeți pe cuvînt decît atunci cînd voi reuși să le public!

Nu sînt adeptul unor direcții precise. Scriu cum îmi place și ce-mi place. Puțin îmi pasă de concursuri, de top-uri și alte asemenea. Dintr-un anume punct de vedere, trăim în deșertăciune și zădărnicie. Din această perspectivă, scrisul îmi apare ca un adevărat lux!

A.B. - Mihail Grămescu spunea că un om se poate numi scriitor în momentul în care devine membru al Uniunii, te consideri scriitor?

O. B. - M-am născut scriitor. Ăsta e programul meu, am mai spus-o. Că scriu lucruri geniale sau tîmpite, asta e altă chestiune. Mă amuză cum unii declară sus și tare că nu știu care critic literar trebuie să te recunoască, să-ți dea "diploma" de scriitor. Îi deplîng pe cei care așteaptă această recunoaștere din partea vreunui eșantion de cititori. **Eu sînt scriitor pentru că așa au hotărît forțele universale.** Oamenii care scriu se

împart, de regulă, în executanți și creatori. Cei din urmă sînt adevărații scriitori. Și, cum orice creație este imperfectă, ei pot avea libertatea de a fi imperfecți. Mă număr printre ei. Eu creez, nu execut după modelul american sau sovietic sau marțian!

A.B - Ai un top al povestirilor tale? Care ar fi primele trei și pe ce criterii le-ai alege?

O.B. - Nu am un astfel de top. Între mine și textele mele s-a stabilit, de mai mulți ani, o relație tandră. Fiecare are un anume farmec. Asta nu înseamnă, desigur, ca, pentru un cititor oarecare, ele să-și păstreze acest farmec. Cînd umblă singure prin lume, textele mele trebuie să se descurce singure. Dacă nu vor supraviețui, cu atît mai bine!

A.B. - Dacă ți s-ar fura ideea unui text cum ai reacționa?

O.B. - Nu prea am timp să stau la *"pîndă literară"!* Dacă cineva ar face-o, și ar scrie un roman mai bine decît mine, atunci, toată stima! Dacă, dimpotrivă, ar produce un roman leșinat și idiot, atunci, bucuros, i-aș muta fălcile din loc! *Tipilor, n-are nici un haz să dați rasol în viața asta atît de scurtă, atît de sclipitoare și atît de mizerabilă!*

A.B. - Ce părere ai despre moralitatea artei? Ești un scriitor moralist?

O.B. - Excesul de moralitate uzează opera literară. Personajele mele nu sînt ideale. Mallorry, polițistul din **"Jazzonia"**, vrea să facă **Binele** dar se destrăbălează în public prins de febra unui ragtime!

A.B. - L-ai întîlnit pe Iisus?

O.B. - Ai vreo întrebare și despre apartenența politică? Nu sînt ateu. Țin secretă opinia despre religie. Forțele universale sînt mai presus de Iisus. Din moment ce vorbesc mereu despre ele și le recunosc, înseamnă că am avut ocazia să le cunosc. Așa că nu are sens să-l mai întîlnesc pe Iisus. Despre lucrurile astea am vorbit, în romanul **"Jazzonia"...**

A.B. - Planuri de viitor?

O.B. - Visez la o grămadă de trăznăi. Planuri nu am!

Am uitat deja „Jazzonia"

„Amărîților,
chiar dac-ați ajunge nemuritori,
tot n-ați fi egalii Domnului!"

Căutarea lui Dumnezeu prin labirintul cu n dimensiuni, care-și modifică mereu forma... ce idee minunată și ce manieră originală de a o trata...

Mi-am propus să scriu despre **„Jazzonia"** lui *Ovidiu Bufnilă* și tot timpul a apărut altceva... *Paul Tatomir* a reușit să facă lucrul ăsta în *„Super Nova"*, nr.55. În noiembrie 1994. La un an după ce romanul cucerise premiul Convenției Naționale de la Ploiești.

Ceea ce m-a șocat la pătrunderea mea în fandom a fost indiferența față de propriile-i valori. Nimeni nu le acordă prea multă importanță. Sigur, nu-i cazul să cotcodăcim la orice mărgică, dar *un premiu național* nu-i ceva de nebăgat în seamă. Am așteptat reacții, nu neapărat pozitive *(avem dreptul să spunem dacă sîntem sau nu de acord cu premiile, să lăudăm sau să criticăm)*. La premiile acordate în 1993 și 1994: Ovidiu Bufnilă, Adrian Preda, Sebastian Corn, Don Simon, Dănuț Ungureanu și Pompilian Tofilescu. Nimic, nici o reacție...

Nu știu în ce măsură am dreptul să emit judecăți și nici cît de valabile vor fi ele. Există destule personalități ale SF-ului care pot face acest lucru, cu greutatea poziției și valorii lor.

Noroc cu Mircea Opriță care, în cartea sa, *„Anticipația românească"*, oferă un spațiu larg (cam o pagină), **„Jazzoniei"**. Mi se pare un lucru drept, o recunoaștere a unei valori certe. Însă cîtă lume are acces la cartea domniei sale? Cît din fandom a citit analiza profundă, tulburătoare chiar, a cărții? Nu-mi propun să reiau ideile altora, nici să-i contrazic pe *domnii Tatomir și Opriță*. Dînșii au spus tot ce era de spus despre romanul *domnului Bufnilă*, despre talentul cu care a scris, despre ideile originale, umorul sclipitor, imaginile suprarealiste, etc.

Eu vreau să spun doar că aceste lucruri adevărate și inteligente au apărut într-un supliment *(foarte reușit, de altfel)* al unui ziar local și într-o carte excepțională, dar cu un tiraj de... o sută de exemplare.

Am avut acces, întîmplător, la cele două texte. Altfel puteam rămîne cu impresia că nimeni n-a băgat în seamă romanul cel mai bun din 1993...

Ovidiu Bufnilă nu-i un oarecare. Contribuția sa la SF-ul românesc e deosebită, talentul său prea aparte pentru ca despre opera sa să nu se scrie în lucrări accesibile publicului larg.

Am uitat deja „Jazzonia" ? Bucuriile noastre sunt atît de multe încît ne permitem să le uităm?

„Onoarea mea e fidelitatea": deviza SS. O adopt în ceea ce privește literatura. Ce mi-a plăcut, mi-a plăcut, iar bucuria citirii unei cărți nu mi-o poate lua nimeni. N-am uitat încă aventurile lui Mallory, nici ale lui Paul Wind, alias Pavel Vîntu (apropo, Bufnilă s-ar putea traduce prin Burst...)

Va veni Eurocon-ul, iar fandomul va propune pe cineva pentru premiul de încurajare. Va fi de ales, de data asta, *Ovidiu Bufnilă*, sau va avea de luptat cu cei MAI tineri, care nici ei nu sînt prea tineri și trebuie să se grăbească, pentru că vin alții din urmă?

Mă simt, într-un fel, cuprins de amărăciunea lui Mallory care a descoperit că Dumnezeu nu știe numele tuturor lucrurilor și ființelor care alcătuiesc lumea creată de El.

Pentru ce toată zbaterea lui *Ovidiu Bufnilă* ?

Știi ceva, domnule? Cred că-i mai bine să stăm călare pe fereastră și să cîntăm la saxofon!

Liviu RADU

NOUTĂȚI EDITORIALE

Într-o extrem de impresionantă prezentare grafică editura Nemira ne oferă (în cadrul unei noi colecții: "Paganel") două dintre lucrările lui Jules Verne (asta în așteptarea romanului inedit ce a fost descoperit anul trecut). Volumul conține "Goana după meteor" și "Întîmplări neobișnuite" (titlul original: "De-a valma" a fost șuntat, ca și la edițiile precedente). Textele sînt însoțite de colaje semnate Val Munteanu, dar parcă tot mai... și mai... erau gravurile ediției Hezel. Volumul are 312 pagini și poate fi procurat pentru rotunda sumă de 10.000 lei.

Societatea Știință și Tehnică SA a lansat pe piață o nouă colecție de carte, colecție destinată (pre)adolescenților. Titlul: "Misterul războinicului aztec", cred că spune destule despre carte pentru că numele autorului nu o prea face: Franklin Dickson. Oricum, cele 192 de pagini costă 1900 de leuți în cap și-n... coadă. Merită amintit faptul că autorul coperții este Marian Roman.

Aceeași societate își menține și cursul deja cunoscut prin editarea unui nou număr al revistei "Anticipația". Cele 32 de pagini costă de astă dată 400 lei și sînt umplute de Doru Pruteanu, Florin Pîtea, Robert Sheckley, Ilarion Calciu și Harry T. Fr..., pardon! A. Cărășel.

Cenaclul "Rătăcitorii" (întîlniri: în fiecare sîmbătă, ora 11.00 la Grupul Școlar Tehnometal) a editat cel de-al doilea număr al fanzinului cenaclului, fanzin purtînd același nume. Amatorii îl pot obține contra sumei de 500 lei scriind pe adresa: Florin Alboiu, Intrarea Semințelor, nr. 2, bl. 129, sc. B, ap. 55, sector 6, București. Tel. 7601245.

al-ßl-tor

Mulțumiri cititorilor, prietenilor și colaboratorilor Jurnalului SF pentru frumoasele urări adresate.
Redacția

Don Simon

Michael Hăulică: *„Ce-i de făcut? Cum de ce? Facem și noi opoziție creînd, propunîndu-vă feluri de a scrie. Descoperind noi cuvinte. Inventînd altele sau reactivîndu-le. Fugind de S.F.-ul clasic, clasicizat pînă la nuanța peiorativă a clasicizării și oficializării, obișnuit pînă la prăfuire, S.F.-ul pe care nici copii nu-l mai înghit decît sub amenințare și cu aceeași bucurie cu care înghit untura de pește."*

Sebastian A. Corn: *„Literatura alternativă - atît cred că înseamnă science-fictionul acum. Jules Verne și cyberpunk sînt exponenții literaturii S.F. Acum însă, toate subgenurile care îl compun se îndreaptă către o fuzionare și cred că este alternativa literaturii mainstream și mai cred că este literatura care se va citi peste 5-10 ani."*

Uite-așa începe istoria sfîrșitului de săptămînă 14-16 aprilie. Tema se discută de o vreme în triunghiul București-Iași-Ploiești.

Am început cu aceste două scurte declarații ca să relev subiectul de căpătîi al discuțiilor din zilele unui festival care n-a mai avut loc.

Alternativii au toată dreptatea să spună: La *Samoilă Acasă*. Rar am văzut loc mai ospitalier. Rar de tot.

Acolo am ascultat opinii cît pentru un RomCon și ele tot nu s-au centrat așa cum fiecare din noi și-ar fi dorit, dar nu este timpul trecut. Mai sînt multe de lămurit și, mai ales, mai sînt oameni din afara acestui spațiu, prea limitat clar mai sus, care gîndesc ca noi.

„La ora actuală fandomul românesc încearcă desprinderea dintr-un proiect care nu-l mai reprezintă." Am citat din memorie o declarație a lui M. Hăulică. Cine ar fi putut-o spune mai bine? N-aș adăuga decît, foarte subiectiv, că proiectul cyberpunk nu l-a reprezentat niciodată. Au fost împrumuturi dintr-un mod american de a vedea lucrurile, nimeni nu neagă. Niște chestii cu iz de hot-dog, care n-au avut puterea să dăinuie, pentru că nici unul dintre cei care le-au folosit nu-și amintește să fi aniversat vreodată ziua de 4 iulie. Lăsîndu-se antrenați de siajul cyberpunk și-au demonstrat că pot, și încă bine.

Mai cred că a fost un experiment necesar, pentru că numai cunoscînd armele poți deveni luptător.

Și s-a propus nuanța alternativă, colajul de subgenuri și sună tare bine. Aproape ca o formă de dizidență. Spun asta pentru că precis conservatorii o vor înjura, mai ales că acum are un nume, deși este cam tîrziu, pentru că producțiile alternative sînt deja pe piață și, ca să nu fiu acuzat de părtinire, au luat și premii, ceea ce nu demonstrează decît că proiectul a ieșit dn faza *underground*.

La Iași s-a pus piatra de temelie la fuziunea dintre exponenții a două zone geografice. Nu știu cum să-i spun altfel. Nu este vorba de cenacluri sau cluburi. Nu este vorba de două mișcări distincte, pentru că este una și aceeași.

Asta s-a discutat *La Samoilă Acasă*. În compania unor cafele grozave și a cutiilor de Scandic, (tot ne „înjură" unii că scriem sub efectul Scandic).

„Karmat Press" și „Quo Vadis? Press" au făcut-o lansare nemaipomenită în „Rîpa Galbenă" (Clubul C.F.R.) la excelentul volum „Jim Morrison - O rugă americană și alte scrieri". Lume multă și bună. Pînă și Dan Tărăcilă uitase că se luptase cu o geantă enormă de la Ploiești la Iași, deși nu era cazul, avînd în vedere că are centura nu știu care la karate.

Expozeuri, emoții, reportofoane, camere de luat vederi, coca-cola și iar vodcă.Toate în organizarea excelentă a „Alternativului".

M. Hăulică are o vorbă:„modestia n-am inventat-o eu", vorbă care nu s-a potrivit.

„Doar atît am reușit să facem în două luni" și „atît" însemna două (unii îi spun fanzine) reviste, făcute după criterii profesionale, o pagină „Alternativ" în ziarul „24 de ore", plus o emisiune săptămînală la studioul „TeleM" Și asta numește el „atît". Aș vrea să știu ce oraș din țară mai are așa ceva.

Și au venit alte ore. Cu muzică, sigur, alternativă, discuții și păcat că n-a crăpat timpul să mai fi stat acolo și să ne lămurim cum trebuie asupra acelui munte de idei care, cred eu, este conturul unei reforme (nici nu se pune problema necesității) ce are deja eficiență.

CE MAI VEDEM LA TV

DUNA TV

SÎMBĂTĂ 22 aprilie
- 15.00 Dansul inimii (F, GERMANIA, 1953): ARD
- 21.15 Imperiul contra-atacă (SF, SUA, 1979): PRO 7
- 23.15 Amityville IV - a noua generație (F, SUA, 1983):RTL 2
- 23.40 Firestarter (F, SUA, 1984): PRO 7
- 1.15 Monstrul din mlaștină (SF, SUA,1981) :ARD
- 3.25 Casa Cthulhu (F, SPANIA/SUA, 1991): PRO7

DUMINICĂ 23 APRILIE
- 15.45 O, Doamne! (F/co, SUA 1977): SAT 1
- 16.05 Numărul 5 nu se lasă (SF, SUA, 1988): ARD

LUNI 24 APRILIE
- 0.15 Fantasma (SF-H, SUA, 1977): RTL 2

MARȚI 25 APRILIE
- 0.10 Syngenor (SF, SUA, 1990): PRO 7
- 1.00 Colții ucigași (SF-H): ANTENA 1.

MIERCURI 26 APRILIE
- 21.45 Calculatorul îndrăgostit (FRANȚA): M6
- 22.45 451 Fahrenheit (SF, FRANȚA/ANGLIA, 1966): 0.25 Dr. Ciclop (SF-H-a, SUA, 1940): RTL 2
- 1.40 Zona umbrei (H): ANTENA 1

JOI 27 APRILIE
- 23.10 Conan distrugătorul (F, SUA, 1984): PRO7
- 23.35 Uciderți androidul (SUA): M6

VINERI 28 APRILIE
- 2.45 Ora șobolanilor (SF-H, CANADA, 1988): RTL

SERIALE
- A fost odată... cosmosul (da): 3 sat: Ma: 17.30
- Androida/ Femeia bionică: RETE 4: S: 2.10, D: 3.35 (r: 7.30), L: 2.25, Ma: 2.25, Mi: 2.10 (r: 4.00), J: 3.25
- Călărețul cu sabie și șerifii stelelor (da): Antena 1 (ep.6): S: 8.30
- Dosarele X (SUA, 1994): PRO 7: V: 22.10 (ep. 1)
- Femeia fantastică: *TELE 7 abc: 20.00 (r. V: 14.30);
- *RETE 4: z (ex D): 16.20
- Înapoi în trecut: RTL: D: 12.25.
- The Monsters (SUA): ARD: S: 11,30.
- Omul din Atlantis (SUA, 1977): PRO7: D: 13.15 (r.: 5.05)
- Războiul lumilor: PRO 7: L: 0.45
- Salutări din lumea cealaltă (SUA, 1990): RTL 2: J: 1.40
- Superman: PRO 7: V: 21.15 (r/S: 14.00)
- Star Trek (SUA): TVR 1: D: 17.50 (ep. 71)
- Superboy: *PRO 7: S: 14.30 (r/D: 12.50); *ITALIA 1: D: 11.30 (r/D: 6.30)
- Time TRAX (SUA, 1993): SAT 1: S: 15.50, L-V: 15.55

LEGENDA

SF*- Science fiction; H-horror; F-fantastic; a- aventuri/acțiune; th-thriller; er-erotic; co-comedie; da-desene animate; L, Ma, Mi, J, V, S, D - zilele săptămînii; z- zilnic; ex-exceptînd; r-reluare.

Selecție: Ioan Pavelescu